

Беинса Дуно

СВЕЩЕНИ ДУМИ
НА
УЧИТЕЛЯ

Приветъ къмъ ученика.

СВЕЩЕНИ ДУМИ
НА УЧИТЕЛЯ

ПРИВЕТЪ КЪМ УЧЕНИКА

София 2018

КЪМЪ ДУШИТЪ, КОИТО ЧАКАТЪ

Това, за което копнеѳте, иде!

Това, което храните в душитѳ си, е реалността на утрешния день!

Елате въ страната на вѳчната пролѳтъ!

Елате въ страната на вѳчното подмладяване!

Елате въ страната на радостѳта!

Елате въ страната на Любовьѳта!

Тя е тѳй близо до васѳ!

Тамъ нѳма болести и смъртъ.

Елате и приеѳте съкровищѳта, които ви се падатѳ.

Елате в страната, дето ще намѳрите тия, които ви познаватѳ, и които вие познавате.

КОГАТО СЛЪНЦЕТО ГРЪБЕ

Когато слънцето гръбе, земята се пробужда, изворитѣ бликватъ и протичатъ, вѣтроветѣ духатъ, цвѣтята цвѣтятъ, дърветата даватъ своя плодъ и човѣкъ се пробужда и започва да мисли.

Тая книга е *за ученика!*

Тая книга е *за всекиго!*

Защото всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да се учи.

Всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да стане ученикъ.

Тая книга е *за всѣкиго!*

Животното се е научило да чувствува.

А човѣкъ е дошълъ на земята, за да мисли.

Вселената е предметно учение заради него. Той е призванъ да се учи.

„Направилъ го е малко по-долу отъ ангелитѣ“.

Човѣкъ се учи, а ангелитѣ служатъ.

Това, което тѣ сж учили, сега го прилагатъ, като слугуватъ.

Хората сж ученици, а пъкъ ангелитѣ — служители.

За да може нѣкой да слугува, трѣбва да е билъ ученикъ.

Служенето е по-високо отъ обикновеното учение.

Небесниятъ слуга седи по-горе отъ земния ученикъ.

„Синъ Человѣчески не дойде да Му послужатъ, а да послужи“.

Ученикътъ се учи, а Учителътъ служи!

ПЪТЪТЪ НА УЧИТЕЛЯ:

Обичай съвършения път на Истината и Живота.

Постави *Доброто* за основа на дома си, *Правдата* за мѣрило, *Любовта* за украшение, *Мъдростта* за ограда и *Истината* за Свѣтило.

Само тогава ще *Ме* познаешъ, и Азъ ще ти се изявя.

1

Богъ	Туй, което образува вѣчния копнежъ на човѣшката душа и което тя търси въ хилядитѣ форми, е Любовта – Богъ. Най-великото въ живота на ученика е стремежътъ му нагоре – къмъ това вѣчно благо.	2
Учителътъ	Учителътъ самъ извиква своитѣ ученици. И ученицитѣ познаватъ <i>гласа Му</i> .	3
Ученикътъ	Когато ученикътъ намѣри своя Учителъ, той е <i>близо при Бога</i> .	4
Любовь къмъ Бога	Ученикътъ започва съ Любовта. „Ако ме любите, ще упазите моето Слово“. Обичай първо Оня, Който винаги е билъ вѣренъ и неизмѣненъ въ Любовта Си къмъ тебъ. Обичай <i>Този</i> , който ти е далъ живота и всички условия.	5
Тритѣ принципа	Истината изключва всѣко удоволствие. Мѣдростъта изключва всѣка лекота. Любовта изключва всѣко насилие.	6
Свѣтлина	Ученикътъ живѣе въ <i>Свѣтлината</i> . Това е единствениятъ реаленъ свѣтъ. Сѣнката не е реална. Търси Свѣтлината, която нѣма сѣнки.	

- Избѣгвай всѣка мисль и чувство,
които внасятъ тъмнина въ твоето
съзнание. 7
- Истина „Глава на Твоето Слово е Исти-
ната.“
Дето Истината грѣе, плодътъ
цвѣти и зрѣе.
Ученикътъ разбира Истината
само тогава, когато я прилага. 8
- Чистота Ученикътъ трѣбва да бѣде чистъ
въ мислитъ, желаніята и действи-
ята си, за да може Учителътъ да му
повѣри методитъ за работа. 9
- Пжтьтъ на Пжтьтъ на ученика е пжть на за-
ученика зоряване.
Той е пжть на вѣчната Свѣтлина
– носителка на Любовта. 10
- Богъ Единственото Сжщество, до което
човѣкъ най-лесно може да се при-
ближи – е Богъ. 11
- Любовь Ученикътъ има Любовь къмъ
къмъ Учи- Учителя си.
теля Тогава той има условия да въз-
приеме онова, което Учителътъ му
дава.
Ученикътъ обича Учителя. 12
- Огньтъ Ученикътъ трѣбва да мине презъ
огнь, за да се очисти. 13
- Радостта Когато ученикътъ се радва въ
на Учителя Бога, тогава и Учителътъ се радва на
ученика.
Защото Учителътъ търси не своя-
та слава, а Славата на Отца си. 14

- Правиятъ пжтъ Ученикътъ не допуска никакво съмнение въ Божествения Промисълъ. Той знае, че Пжтътъ, въ който е влѣзълъ, е *правъ*.
Той е *Пжтъ къмъ Бога*. 15
- Разумность Ученикътъ всѣкога обмисля постѣпките си.
Разумността предшествува *Мира*. 16
- Добро Знай:
Ученикътъ всѣкога има възможность да прави добро.
Доброто е целъ въ неговия животъ. 17
- Убеждение Ученикътъ минава презъ изкушението, за да се изпитатъ убежденията му. 18
- Душа Схващай себе си само *като душа!*
Съзнавай се като *жива душа*, която се стреми *къмъ Бога*. 19
- Издръжливостъ Ученикътъ бива поставенъ на силни преживявания, за да се кали въ издръжливостъ и будность на съзнанието.
Животъ безъ интензивни преживявания е животъ на спящи души. 20
- Издръжливостъ Ученикътъ трѣбва да издръжва всичко, каквото му се случва.
Задъ това, което става въ живота, той вижда дейността на *необятната Любовь*, която обединява нѣщата. 21

- Мистика Когато е намѣрилъ своя Учителъ,
и когато Учителътъ е *говорилъ* вед-
нажъ на ученика, ученикътъ *свеще-*
но пази своята Чистота. 22
- Будность Съзнанието на ученика трѣбва да
е будно *всѣкога!*
Защото въ битието има доста изо-
станали души, които устройватъ все-
възможни уловки, за да го примамя-
тъ и отклонятъ, ако е възможно. 23
- Работа съ
Учителя Ученикътъ трѣбва всичко да пре-
живява *като душа, жива душа,*
която люби Бога.
Тогава той може *да работи* съ
Учителя си. 24
- Разбиране Формитѣ сж обвивката. Тѣ не сму-
щаватъ ученика.
Той търси *вѣчната идея*, която
работи въ тѣхъ и имъ дава цена.
Така той се свързва съ областта
на Духа, съ вътрешния животъ на
битието. 25
- Съзнанието
на ученика Ученикътъ е винаги въ класъ.
Той знае и съзнава всѣки мигъ, че
е ученикъ. 26
- Молитва Ученикътъ се моли и самъ.
Той е съсрѣдоточень въ молитва-
та си и преживява думитѣ ѝ. 27
- Взискател-
ность Ученикътъ е взискателень къмъ
себе си *при изпълнение* на Божест-
венитѣ Закони. 28

Мълчание	Не разправяй опитноститѣ си, ко- муто и да е, докато не изработишѣ нѣщо въ себе си, на което да се ос- ланияшѣ.	29
Духътъ	Върши всичко подѣ зоркото око на Духа!	30
Съ Бога	Бжди винаги въ връзка съ Бога на Любовѣта.	
	Внѣтъ отъ Бога се създава грѣха.	31
Съзерцание	<i>Съзерцанието</i> – това сж ония <i>свещени минути</i> , когато възвише- ни образи изпълватъ съзнанието на ученика.	
	На ученика е необходимо съзерца- ние, за да може да се справи съ себе си.	32
Уединение	На ученика е необходимо извест- но време за <i>уединение</i> , за да уякне.	
	Тѣй укрепва мисълѣта му.	33
Пази Сво- бодата	Пази душата си всѣкога свободна!	34
Чистота	Чистотата е срѣда, въ която живѣе <i>ученикътъ</i> .	
	Нѣма по-хубаво нѣщо за ученика отъ нея!	35
Божест- вената Любовь	Моралътъ на ученика е <i>Божест- вената Любовь!</i>	36
Растене	Подѣ слънчевитѣ лжчи цвѣтѣта цвѣтѣтъ и плодовете зрѣятъ.	
	Душата на ученика расте само въ <i>Божията Любовь!</i>	37

Характеръ	Ученикътъ има характеръ, когато не измѣня Любовта си. Мѣни ли я, той нѣма Любовь.	38
Свобода	Въ душата си ученикътъ винаги слуша <i>говора на Бога</i> . Тогава страхътъ изчезва, и у него настѣпва дълбокъ миръ. Той е <i>свободенъ</i> .	39
Девствена душа	Ученикътъ трѣбва да живѣе чистъ девственъ животъ! Само тогава той може да се чувствува като <i>жива душа</i> – душа девствена.	40
Идеалътъ	Изпитанията не сж по-силни отъ идеала на ученика. Затова ученикътъ се познава само при изпитанията. Ученикътъ е по-силенъ отъ условията, защото е надъ тѣхъ. – Той носи въ себе си <i>Божественото</i> . А има и души на условията, но тѣ не могатъ да иматъ никакъвъ идеалъ! Душа съ непреодолима воля – това е <i>идеалътъ</i> .	41
Изпълнителность	Ученикътъ е строгъ къмъ себе си! Той спазва думитѣ на Учителя си <i>свещени</i> и изпълнява нарежданията Му въ пълнота.	42
Първа стѣпка	Първа стѣпка на ученика: Ти трѣбва да схващашъ себе си като <i>жива душа</i> , която се стреми въ <i>три посоки</i> : да чувствува, да мисли и да действува по Бога.	

Второто нѣщо: И всички други хора ще схващашъ като души, които трѣбва да любятъ Бога.

Ученицитѣ на Всемирното Братство сж души, а не мъже и жени. 43

Щастието Ученикътъ не очаква своето щастие отъ вѣнъ.

Той се учи и работи надъ себе си и въ свѣта, безъ да се прехласва отъ него.

Привидното щастие въ свѣта, това е стражарьтъ въ затвора: той отваря вратитѣ, изкарва затворницитѣ и после отново ги вкарва вжтре. 44

Мисълъта на ученика Душата на ученика трѣбва да бжде изпълнена само съ една благородна мисль: *Дгълото Божие!* 45

Помни: Помни само едно:
Ти си жива душа, която люби Бога! 46

Учитель и ученикъ Веднажъ Учителътъ слѣзналъ при ученика, ученикътъ отива при Него. Послушанието и Любовта приближаватъ ученика *при Учителя*.
Любовта Учителътъ я предава още при слизането, а послушанието е отъ ученика. 47

Възлизане Първо Учителътъ слиза и носи *Любовта*.
Ученикътъ се събужда и започва *учението и възлизането*. 48

- Естественъ животъ Ученикътъ води *естественъ животъ*, безъ всѣка ексцентричностъ. 49
- Тишина – Тихиятъ гласъ на Бога Ученикътъ разрешава най-мжнитѣ въпроси въ абсолютна тишина, когато всички спятъ, *а само Богъ е буденъ*.
 Тихиятъ гласъ на Бога се чува само въ тишината. 50
- Единъ законъ Единъ законъ обединява Учителя и ученика:
 Да живѣятъ съгласно Волята Божия! 51
- Царството на ученика *Свободата* е обширното Царство, въ което живѣе ученикътъ.
 Да пази Свободата си. 52
- Истинскитѣ отношения Душата живѣе въ *абсолютна Чистота!*
 Когато ученикътъ възприема Любовта отъ Учителя си не като душа, той се извращава; когато възприема знанието не като душа, той се изопачава. 53
- Името Учителътъ по име зове своитѣ ученици.
 Само Учителътъ дава *Името* на ученицитѣ си.
 И когато ученикътъ за първи пѣтъ чуе Името си отъ Учителя, той изпитва *радостъ*, която надминава *всѣко щастие* на земята. 54
- Радостъ Онова, което душата може да преживѣе, когато люби Господа, езикътъ не може да го изкаже.
 Ученикътъ винаги се радва. 55

- Отваряне Сутринъ цвѣтята отварятъ своитѣ
вѣнчета, за да възприематъ слънче-
витѣ лъчи.
Душата на ученика се отваря пре-
дъ Учителя, готова да възприеме
Божитѣ Истини. 56
- Свѣтлина Докато ученикътъ търси свѣтлина
отъ вѣнъ, нищо не може да му се го-
вори за Бога.
Когато отъ вѣнъ се яви тъмнина,
буря – вътрешна Светлина озаря-
ва съзнанието му, и у него се ражда
Любовта къмъ Великото! – Нека
той пази вътрешната Светлина.
Ученикътъ очаква този моментъ
въ своя животъ. 57
- Гласътъ на
Учителя Ученикътъ не може да има прия-
телство и съ преходното, и съ Бога.
Ако той люби Бога, преходното
ще потъмнѣе за него, ще се скрие,
ще изчезне. И тогава ще се отзове
въ единъ другъ свѣтъ на *Свѣтлина,*
Миръ и Радостъ.
Тамъ ще чуе *гласа на Учителя си.* 58
- Молитва Молитвата е процесъ на *чистене.*
Ученикътъ трѣбва всѣкога да се
моли.
Той трѣбва да се огражда отъ вли-
янието на преходното съ молитва,
чисти мисли и непрестанна *Любовъ*
къмъ Бога. 59
- Законъ Ученикътъ се радва и съдействува
за растенето на всѣка душа. Въ духов-
ния свѣтъ има законъ: когато единъ
се повдига, всички се повдигатъ! 60

- Вжтрешенъ начинъ Ученикътъ работи върху духовни-
тѣ си тѣла. Има нѣща, които ще му
се предадатъ по *вжтрешенъ пътъ*.
Отвѣнка не всѣкога има условия. 61
- Готовность Когато ученикътъ правилно раз-
бира Учителя, той е готовъ да въз-
приема и *всѣкога* ще му се даде. 62
- Съотноше-
ние Когато душата съ *Любовъ* възпри-
ема всичко, всичко отъ *Любовъ* ѝ се
дава. Това е *законъ у Бога*. 63
- Взаимность Първиятъ *свещенъ законъ*:
Любовъта царува само въ чиститѣ
сфери на *свободата*.
Любовъ може да има само при аб-
солютна *вжтрешна свобода*.
Учителътъ *дава* тая свобода на
ученика си.
И ученикътъ трѣбва да даде сво-
бода на Учителя си! 64
Тая *свобода е свещена!*
- Учительтъ Когато си обремененъ въ пусти-
нята на живота, Учителътъ чува
твоя зовъ. Повдигни *съзнанието*
си, и ще *чуешъ Гласа Му*. 65
И ще бждешъ *утешенъ*.
- Обедине-
ние Само въ Бога има истинско обеди-
нение на *пълна Любовъ и радостъ*.
Когато ти ги имашъ, Богъ е въ тебе. 66
- Божестве-
ното *Божествениятъ животъ* изисква
отъ ученика да *живѣе* постоянно въ
Любовъ и радостъ. 67

- Друго име Бжди чистъ.
 Великитъ души живѣятъ въ абсо-
 лютна *Чистота*.
 Тамъ *Учителътъ имъ дава друго*
Име. 68
- Чистота –
 Животъ Когато съзнанието на ученика се
 пробуди за истинскитъ връзки съ
 Учителя, тогава той добива *Чисто-*
тата, която става Животъ за него.
 Въ тоя Животъ той се учи, расте и
 постига своето съвършенство. 69
- Животъ за
 Бога Учителътъ е готовъ всѣкога да го-
 вори на ученика истинитъ за Бога,
 щомъ забележи, че у него има готов-
 ностъ и желание *да живѣе за тая*
Велика Любовь, която обгръща
всичко. Отъ нея той черпи своята
 сила и разнася Светлината, която
 иде отъ тая Любовь. 70
- Ръководство
 на Учителя Ученикътъ, който познава *Бога*
въ себе си, намира Учителя. 71
- Плътъ Приложението на Божественитъ
 закони въ живота показва, че уче-
 никътъ е въ *Плтя на Истината*. 72
- Интензиве-
 нь животъ! *Интензивенъ* е животътъ на уче-
 ника!
 Ученикътъ преживява радости и
 дълбоки скърби, каквито свѣтътъ *не*
познава.
 Това е скръбта на всички поса-
 дени семенца въ тъмната земя и ра-
 достъта на всички поникнали цвѣтя,
 излѣзли на свѣтлина. 73

- Свѣтътъ Най-фаталното нѣщо е да се стреми човѣкъ да угоди на свѣта. – Защото той остава винаги излъгванъ.
Хармонията му съ *Тихия гласъ* на Безграничния осмисля неговия животъ. 80
- Възприема- Учителътъ говори на ученика
не *ясно и открито*. Ученикътъ възприема думитѣ Му и *ги разбира*. Той ги *пази свещено* въ душата си. 81
- Учителътъ Учителътъ слиза, за да изяви Любовта. Това не е външенъ процесъ. Презъ Него минаватъ чиститѣ струи на Любовта къмъ *всичко живо*. Така Той иска да приближи душитѣ къмъ *Свѣтлината и Радостта*, въ които живѣе. 82
- Съотноше- Когато дървото дава изобилень и
ние добъръ плодъ, градинарътъ съ радостъ го полива. И небето съ щедростъ го дарява съ слънчеви лъчи и благодатенъ дъждъ. Когато ученикътъ *пази и цен*и туй, що има *отъ Учителя*, и у Учителя се явява желание да му даде и разкрие *още повече*. 83
- Свещени Разумната природа е поставила
нѣща *свещенитѣ нѣща* по високитѣ, непристъпни скали, за да се радватъ на тѣхната красота само готовитѣ души, които ще ги оценятъ. Ученикътъ не трѣбва да изнася свещенитѣ нѣща предъ свѣта. 84

- Воля Никои не може отвън да те поквари, ако ти не пожелаеш. Това е *великата Свобода*, предоставена на човъка от *Първото Начало*. 85
- Грѣхътъ Ученикътъ обича цвѣтята, поникнали въ душата му. Това сж неговитѣ красиви мисли, чувства и постѣпки. Той трепери надъ тѣхъ. – И не допуска слана да ги повреди. – Тя е грѣхътъ, който е чуждъ за него. Ученикътъ обича цвѣтята, поникнали въ неговата душа! 86
- Доброто Ученикътъ е заетъ само съ *Доброто*. 87
- Духоветѣ Ученикътъ разпознава духоветѣ. Лошитѣ духове се приближаватъ до него като мъжъ или жена, а свѣтлигѣ като *души*. 88
- Първиятъ лжчъ Стремежътъ къмъ *Чистота*, това е стремежъ къмъ *Любовта*. Той показва, че човѣкъ е излѣзълъ отъ обикновения животъ и върви къмъ необикновения. Когато ученикътъ добие *Чистота*, озарява го *Първиятъ Лжчъ на Любовта*. Тогава предъ него се очертава *свѣтлиятъ животъ на Великитѣ души*, за който е предназначена *човѣшката душа*.
Това Богъ самъ прави. „А тѣмъ Богъ откри“. 89
- Пази *Пази Свободата*, която Богъ ти е далъ. Съ нея ти разработвашъ и градишъ своя характеръ. 90

Мото	<i>Велико и славно е да служи човѣкъ на Бога и да пребѣдва въ Любовьта Му!</i>	91
Своя животъ	Изворѣтъ, който извира отъ върховетѣ, напоява всичко по пътя си. Ако искашъ да помогнешъ на човѣчеството, <i>изправи своя животъ!</i> Тогава ти постѣпвашъ по закона на извора.	92
Търпение	Ученикѣтъ може да търпи, защото знае <i>да чака</i> . Ученикѣтъ може да търпи, <i>защото разбира</i> . Ученикѣтъ може да търпи, защото знае, че за всичко <i>има време</i> .	93
Самоотверженостъ	Ученикѣтъ носи съ голѣма <i>самоотверженостъ</i> всички поругания, които му се отправятъ.	94
Умѣтъ	Свѣтлината на ума дава бистрота и будностъ на съзнанието на ученика, за да бѣде въ постоянно <i>съприкосновение съ Духа</i> .	95
Кротостъ	Кротостѣта е голѣмъ чистъ изворъ въ живота. Бѣди винаги кротѣкъ и пази <i>свещено</i> въ душата си всичко, което излиза отъ този изворъ!	96
Винаги	Пази <i>винаги</i> вътрешната си чистота.	97
Учителъ и ученикъ	<i>Искреностѣта</i> е условие за <i>съзвучие</i> между тѣхнитѣ души. Тя е условие, при което Учителѣтъ може да дава, и ученикѣтъ може да приема. Искреностѣта е условие за <i>правилна обмѣна</i> между Учителя и ученика.	98

- Отношение Когато ученикътъ е *искренъ*, Учи-
 тельтъ е *мекъ* къмъ него.
 Когато ученикътъ е *неискренъ*,
 Учителтъ е *строгъ*. 99
- Опитностъ Има *опитности*, които образува-
 тъ *епохи въ живота на ученика!*
 Опитността, която ученикътъ
 има, е *само за него*.
 Тя е *свещената областъ въ ду-*
шата му!
 Тя е неговото *богатство!*
 Той може да я предаде по закона
 на *вътрешната свобода*, и то само
 на нѣкоя близка душа, чието сърдце
 гори съ *Любовъ*, самопожертвува-
 ние и готовностъ да *служи на Бога*.
 Предаде ли я на единъ, който не е
 готовъ да го разбере и оцени, той
 ще преживѣе голѣма скръбъ вътре
 въ душата си. 100
- Духътъ Всичко въ живота на ученика
 да става подъ *силния потокъ на*
Духа, безъ да има примѣсено нѣщо
 човѣшко. 101
- Чистота Бжди чистъ като *дете*. 102
- Вѣрностъ Бжди *въренъ*, както *Богъ е*
въренъ. 103
- Вътрешниятъ Всѣкога *слушай* гласа на ду-
 гласъ шата си, и ще знаешъ, какъ да
 постѣпвашъ. 104

- Работа на ученика Върши всичко, което е благоугодно Богу. Това е мърката на ученика. 105
- Будна мисъл Мисли за Бога и страждущитѣ, когато си тѣженъ и омѣченъ. Тази мисъл ще те облекчи и укрепи. 106
- Мърката Отношението на Учителя къмъ ученика зависи отъ ученика.
Всѣки ученикъ, който учи добре, има разположението на Учителя.
 Слънчевитѣ лжчи проникватъ въ стаята, когато прозорците ѝ сѣ отворени. 107
- Духовнитѣ тѣла За да бѣде ученикътъ винаги въ контактъ съ Учителя, той трѣбва да развие духовнитѣ си тѣла.
Връзката между ученика и Учителя е духовна. 108
- Близость Учителътъ е Учителъ за всички. Но ученикътъ може да предизвика по-голѣма Любовь въ Учителя съ една своя искрена и свещена постѣпка, въ която Богъ се изявява. 109
- Мистиченъ разговоръ — Азъ съмъ Пѣтътъ!
 — И Свѣтлината, която ме води по този Пѣтътъ! 110
- Молитва – Вѣра Всѣкога се моли, и предостави всичко на Бога.
 Когато Господъ иска да направи нѣщо, Той ще създаде условия за 111 това.

- Реалното Истински *Великото* седи задъ материалното. Реалното, *Великото въ живота*, то е *невидимото*. Затова ученикътъ постепенно се отказва отъ всичко материално и преходно. Тогава ученикътъ влиза въ свѣта, дето Свѣтлината цари. Тамъ Учителътъ се разбира добре. И тогава животътъ на ученика минава въ нова, по-висока гама.
- А всичко това може да стане и *изведнажъ*.
- Зависи отъ ученика. 112
- Молитва – Колкото *повече* вода минава презъ Чистота извора, толкова той е по-чистъ.
- Ученикътъ се моли често. Това е необходимо за неговата *Чистота*. 113
- Правило Ученикътъ не трѣбва да се съблазнява никога въ думите на Учителя. Тѣ всѣкога трѣбва да го повдигатъ и хранятъ. 114
- Законъ Ученикътъ трѣбва да знае и винаги да държи въ ума си този законъ:
Всичко въ живота се превръща въ Добро! 115
- Животъ Когато малкото клонче прави отклонение нагоре надолу, но се държи за дървото, нѣма нищо опасно. Но когато се откъсне, опасността идва.
- Когато ученикътъ живѣе за Бога, той е клончето, заловено за дървото. 116

- Смѣлость Ученикътъ трѣбва да бжде смѣль
и решителенъ. Тогазъ той може да
вѣрви по *тѣсния пѣть*.
Тѣсниятъ пѣть води *къмъ Бога!* 117
- Радость Бжди радостенъ *винаги*.
Връзката съ идеалния свѣтъ
прави ученика радостенъ. 118
- Вѣра,
Надежда,
Любовь *Въ Любовьта* устоява този, който
е готовъ на *жертва*.
Въ вѣрата устоява този, у когото
има *упование*.
Въ надеждата устоява този, у ко-
гото има *радостъ*. 119
- Вѣра,
Надежда,
Любовь Не се ли радвашъ, ще изгубишъ
надеждата си.
Не уповавашъ ли, ще изгубишъ
вѣрата си.
Не си ли готовъ на жертви, не мо-
жешъ да придобиешъ *Любовьта*. 120
- Тритѣ
правила Когато не сполучишъ, прояви *на-
деждата си*.
Когато Богъ те поучава, прояви
вѣрата си.
Когато ближниятъ ти пада, проя-
ви *Любовьта си*. 121
- Тритѣ
правила Когато въ тебе има *зазоряване*,
прояви надеждата си.
Когато въ тебе Слънцето изгрѣва,
прояви вѣрата си.
Когато въ тебе Слънцето дойде до
зенита – прояви *Любовьта си*.
Надеждата е въ *физическия свѣтъ*.
Вѣрата е въ *духовния свѣтъ*.

	Любовта е въ <i>Божествения</i> свѣтъ.	122
Плачѣтъ	Има единъ <i>свещенъ плачъ</i> . Плачѣтъ въ живота иде по особе- нъ пжтъ. Ученикътъ трѣбва да му даде ходъ. Сълзигѣ лѣкувать. Тѣ измивать и пречиствать човѣшкото съзнание. Съ плачъ е утешение, безъ плачъ е мѣчение. Има единъ плачъ на <i>умиление</i> . Има плачъ на самопожертвува- ние – за <i>човѣчеството</i> . Той е пла- чѣтъ на Христа. Има единъ идеаленъ плачъ, кога- то човѣкъ е <i>предъ Великото</i> .	123
Радость	Ограничи материалните си жела- ния, и ще вкусишъ отъ Радостта въ <i>Бога!</i>	124
Вѣра	Вѣрата реализира нѣщата. Уче- никътъ вѣрва всѣкога.	
	Вѣрата иде отъ сврѣхсъзнанието.	125
Будность	Ученикътъ е всѣкога бодъръ, бу- денъ и веселъ въ живота си.	126
Стреме- жѣтъ на ученика	Ученикътъ на Всемирното Брат- ство се стреми да реализира въ жи- вота си: <i>Божествената Любовь,</i> <i>Божествената Млдрость,</i> <i>Божествената Истина.</i>	127
Дългъ животъ	Чистотата <i>продължава</i> живота. Когато ученикътъ упазитѣлото си чисто, той <i>дълго живѣе</i> ; опетни ли го, рано го смѣня.	128

- Любовъта *Любовъта носи изобилието. При изобилието всѣко недоволство изчезва.*
- Ученикътъ е възприелъ правилно Любовъта само тогава, когато е примирилъ всички противоречия въ живота си. Иначе той не я е разбралъ. 129
- Любовь –
Чистота *Който люби, обиква чистотата. Въ името на Любовъта цѣлиятъ животъ на ученика трѣбва да бжде чистъ.* 130
- Търпение *Велика наука е търпението!*
Коренитѣ на търпението сж въ Божествения свѣтъ.
Търпение съ Любовь, търпение съ Миръ, търпение съ Радость.
Само любещиятъ е търпеливъ.
Само човѣкътъ съ Миръ е търпеливъ.
Само радостниятъ е търпеливъ.
Само разумниятъ е търпеливъ. 131
- Добро
гледане *Всѣка преходна форма е недовършена картина, върху която работи Божествениятъ Духъ.*
Ученикътъ вижда само доброто – навсѣкжде и у *всѣкиго*. 132
- Новото
раждане *Непреривенъ е процесътъ на раждането. Всѣки день ученикътъ трѣбва да се ражда въ единъ новъ свѣтъ.*
Всѣки день той има *ново познание* за Любовъта, ново познание за *служенето на Бога*.

Всѣки день трѣбва да има *ново прозрение* за неизследимитѣ *плътища на Бога*.

Всѣки день Духътъ посещава ученика и му говори по една *нова дума*.

Тя носи чистота въ неговото съзнание и съвършено го *преобразява*.

Тя повдига мисълта му.

Всѣки день *чакай посетението на Бога!*

133

Свобода

Когато душата на ученика се събуди за *Бога*, тя е *свободна*. И той не трѣбва да я ограничава съ прищевкитѣ на тѣлото. Въ закона на кармата човѣкъ е ограниченъ; но влѣзе ли веднажъ да живѣе за *Бога*, той влиза въ *Благодатъта*, въ *Любовъта*. А тукъ вече той е *свободенъ*.

134

Остава и
отминава

Христосъ хлопа на вратата, и като Му отворятъ, Той влиза, а като не Му отворятъ – Той си отминава.

Така и Учителътъ *говори* на ученицитѣ си. Които Го *слушатъ и изпълняватъ Думитѣ Му*, Той *работи съ тяхъ*, – помага имъ. А като се съблазняватъ отъ Думитѣ Му и не Го разбиратъ, Той си отминава.

135

Изпитъ

Ученикътъ трѣбва да бжде *буденъ*, когато е въ света. Тамъ ще бжде прекаранъ презъ местности съ *цвѣтя*. Той трѣбва само да мине отъ тамъ, безъ да се спира. Спре ли се, ще се упои отъ ароматитѣ имъ – ще заспи, и тамъ ще остане.

Ето защо неговото съзнание трѣбва да е винаги будно, съсрѣдоточено къмъ своята целъ и да е въ връзка съ Учителя. 136

Природа *Всички форми* въ природата сж символи на *единъ вѣченъ идеаленъ свѣтъ*. Тѣ сж *книгата*, отъ която ученикътъ чете, *какво е писалъ Богъ*.

Ученикътъ започва *своето учение отъ природата*: отъ изворитѣ, тревитѣ, цвѣтията, планинитѣ. Тамъ търси той правилнитѣ методи за *животъ и чистота*. 137

Сърдце, умъ, душа Ученикътъ има сърдцето на *дете*. По умъ той е *възрастенъ*.

А въ душата си храни винаги най-възвишеното и *благородното*. 138

Аурата Ученикътъ винаги се *огражда* мислено. Той трѣбва да пази своята аура непроницаема за *влиянията* на преходното.

Мисълта за Бога огражда неговата аура съ своята *Свѣтлина*. 139

Чистота и Любовъ Ученикътъ трѣбва да бѣде *чистъ*, за да разбира и *възприема* *Любовьта*.

Когато той добие *Чистотата*, обиква *цѣлия свѣтъ*.

Чистотата е неговата *ограда*. 140

- Любовь Велико нѣщо е Любовта! Тя е *Великиятъ законъ*, който изпълва *всѣкога* душата на ученика. 141
- Молитва Ученикътъ трѣбва да се моли *винаги*, за да бжде въ контактъ съ невидимия свѣтъ и да се запази отъ примамката на низшитѣ духове. 142
- Свѣтлина Ученикътъ трѣбва да ходи *винаги* съ *Свѣтлина*, за да не се спѣва. 143
- Учение Ученикътъ трѣбва да мисли само едно: че трѣбва *да учи*. И никога да не мисли, че е нѣщо повече отъ другитѣ. Той знае, че науката, която има още да учи, е *безкрайна*. Той съзнава, че едва е въ началото на Великия пѣтъ.
 Безкрайни сж *върховетъ на знанието*, които той трѣбва да изкачи!
 За това той е смиренъ. Смирението го въвежда въ *Храма на Млдростта*.
 Който говори за себе си, не е ученикъ. 144
- Спокойствие Ученикътъ трѣбва да бжде *винаги спокоенъ*, – при всички условия; той знае, че то е за негово Добро.
 Страхътъ е нѣщо животинско. 145
- Изворъ Ученикътъ трѣбва да пие Вода само отъ *Извора*. Да предпочете да жадува, нежели да пие нечиста вода. 146

- Който жадува Само жадниятъ ще намери извора въ планината.
Само жадниятъ *отива при Извора*. Само ученикътъ ще намѣри въ живота си Учителя. Само ученикътъ ще остане при Учителя. 147
- Добро Това, за което мислишъ, го приемашъ въ себе си. Мисли често за Истината, Любовта, Мъдростта, Правдата и Добродѣтеля.
И тѣ ще пребждватъ въ тебъ.
Вода, която извира изъ дълбоко, е чиста. 148
- Радостта на очакването Ученикътъ е винаги доволенъ отъ момента.
Той трѣбва да има винаги нѣщо Божествено, което да очаква. Това е неговата радостъ и утѣха. 149
- Умень Ученикътъ трѣбва да бжде много умень. Всичко умно да разбира.
Добре се ходи по единъ пжтъ, който е огрѣнъ *отъ Свѣтлината*. 150
- Любовта Когато ученикътъ влѣзе въ *Любовта*, тамъ има вече *други закони*.
Любовта е нѣщо *духовно*. Въ Любовта нѣма раздѣла. Въ Божествената Любовь нѣма прекъсване; тя *вѣчно расте*. 151
- Къмъ Любовта, Свѣтлината Истината Дръжъ мислитѣ си всѣкога надъ земнитѣ работи. Повдигай мислитѣ си нагоре къмъ Любовта, къмъ Свѣтлината, къмъ Истината. 152

- Изненада Нищо не трѣбва да изненадва
ученика.
Той трѣбва винаги да е спокоенъ.
Той знае, че има единъ *Божест-*
венъ планъ, който урежда нѣщата.
И затова нищо не го очудва. 153
- Благоразу- Въ живота на ученика се изисква
мие *благоразумие!*
Ученикътъ избѣгва *всѣки споръ*.
Благоразумието е дъщеря на Лю-
бовта и знанието. 154
- Чувстви- Езернитѣ води затрептяватъ отъ
телность най-нѣжния зефиръ. Ученикътъ
трѣбва да стане по-чувствителенъ,
за да възприема нѣжнитѣ вълни,
които идатъ отъ горе. 155
- Бѣлата Когато ученикътъ се потопа въ
Свѣтлина Бѣлата Свѣтлина, той познава своя
Учитель.
Учительтъ му говори отъ полето
на *Бѣлата Свѣтлина*. 156
- Истинския- Истинскиятъ домъ на ученика е
тъ домъ вжтре въ душата му.
Той нѣма домъ отвънъ. 157
- Богъ Велико е да се *служи* на Бога.
При Бога е винаги хубаво. 158
- Божест- Както се печемъ на Слънцето, тъй
вената трѣбва да живѣемъ въ Божествената
Любовь Любовь. 159

- Любовъта Ученикътъ като люби Бога, *се чисти*. А може да се изчисти и чрезъ *страданията*.
Любовъта е една жива сила, едно течение, което постоянно иде отъ Бога и трѣбва да минава презъ нашитѣ души. 160
- Любовъ Когато ученикътъ живѣе въ Люб-
овъта, *лесно разрешава* всички въпроси и за него не сжществуватъ противоречия. 161
- Съсрѣдо- Ученикътъ трѣбва да владѣе
точаване мислитѣ си и съ своята мисль да служи на Истината.
Затова необходимо е за него да се съсрѣдоточава въ себе си.
Може да мисли за животворната свѣтлина, за нейната седмоцвѣтна красива дреха, съ която е облечена и за музикалния ѝ говоръ. Това е великата хармония въ свѣта. Може да мисли и за Животворното Божие слънце, къмъ което всичко се стреми.
Така се нагласява човѣшкото съзнание. 162
- Будно Когато ученикътъ се съсрѣдо-
съзнание точава, той не трѣбва да заспива, а да е буденъ. Заспи ли, той влиза въ низшитѣ течения на природата и отъ тамъ мжчно може да излѣзе. 163

- Пжтьтъ *Въ своя Пжть* ученикътъ трѣбва да е винаги буденъ. Този е Пжтьтъ, за който Господъ казва: „Малцина сж, които ходятъ по него“ . 164
- Свобода Ученикътъ е свободенъ, когато нищо не го отвлича *отъ Пжтя му*.
Нищо не е по-силно отъ неговата задача! 165
- Медити-
ране Ученикътъ трѣбва да медитира, но не и да мечтае. Когато медитира, той е буденъ, защото *е заетъ съ ума си*; а когато мечтае, той заспива, защото тамъ се намѣсватъ низшитѣ чувства. 166
- Пжтьтъ *Приятенъ е пжтьтъ на ученика, защото е пжть на възлизане!* 167
- Мораленъ
устой Ученикътъ трѣбва да е толкова морално повдигнатъ, че неговиятъ стремежъ да седи по-горе отъ всички окръжаващи съблазни. Той не може да се изкушава отъ злото.
Ученикътъ трѣбва да има не само мораленъ стремежъ, но и *мораленъ устой*. 168
- Опитность Ученикътъ трѣбва да се ползува не само отъ своята опитность, но и отъ опитността на другитѣ . Съ това той влиза въ пжтя на обединяващата Любовь. 169

- Сжщината Човѣкъ е колективно сжщество. Той трѣбва да съзнава, че е образъ и подобие на Бога. Трѣбва да има характеръ и да познава сжщината на Вѣчното Добро. 170
- Реалността Не се спирай на нищо вънъ отъ тебе, до като не изучишъ себе си. Когато ученикътъ познае реалността въ себе си, той разбира реалността, която лежи въ основата на *цѣлото битие*. 171
- Раждане отъ Духа Ученикътъ трѣбва да се роди по Духъ. Тогава той се издига надъ временното, и за него нѣма вече противоречия на земята. 172
- Волята Божия Трѣбва да живѣемъ *съгласно Волята Божия!* Тя включва благо на всички живи сжщества. 173
- Желание Желай, което е разумно!
Желай, което е добро за всички!
Желай, *което желае Богъ!* 174
- Свобода ограничание Ученикътъ е свободенъ; затова самъ се ограничава. Който самъ не се ограничава, природата го ограничава. 175
- Прозрение Въ развълнуваното езеро не виждашъ нищо. *Тихото езеро* отразява планинскитѣ върхове, небето, слънцето и звездитѣ. Ученикътъ трѣбва да има спокойна душа и установена мисль. Тогава иде *прозрението*; тогава се изясняватъ много противоречия. 176

Знание и
Вѣра Знанието е достояние на *млад-*
ритъ хора. Който вѣрва, трѣбва да
учи, а който знае, трѣбва да прилага.
Въ знанието има нѣщо *красиво*. Зна-
ние безъ вѣра не може да се развива. 177

Естестве-
ность *Свѣтлината* въ душата на учени-
ка иде като *зазоряване*. Ученикътъ
не трѣбва да иска нищо пресилено.
Въ него всичко трѣбва да става
напълно естествено и на своето 178
време.

Вѣра Вѣрвай въ онзи, който те учи.
Вѣрвай въ онзи, когото обичашъ.
Ученикътъ трѣбва да има *абсо-*
лютна вѣра въ Учителя си! 179

Каляване Младата фиданка се излага на
буритѣ, за да се кали и да заякне въ
мощень джбъ!
Ученикътъ трѣбва да преживѣе
известни терзания, за да стане по-
силенъ, да се издигне надъ тѣхъ и да
разбира нѣщата *правилно*. 180

Учение Физическиятъ свѣтъ за ученика е
мѣсто само за *учение*, а не и за за-
бравя.

То прави живота му пълень, кра-
сивъ и радостень.

Само *учението* дава съдържание
на живота му.

И само *служението* осмисля жи-
вота му.

Ученикътъ минава само презъ
физическия свѣтъ; той не се спира
тамъ. 181

- Свещената книга Всичко те интересува у Този, *Когото обичашъ*. Ученикътъ неуморно чете *Свещената книга* на природата, за да познае, какво е мислилъ *Богъ*.
- Той е неговиятъ *Възлюбленъ!* 182
- Изпитиътъ на ученика Държишъ обикновенъ съдъ въ ржцетъ си. Треперишъ надъ него. Съдътъ се строшава. Ти плачешъ и мислишъ, че всичко е загубено. Но *Разумната природа – Любовта* е приготвила за тебе другъ съдъ съ *склпоценно съдържание*.
- Разочарованието те подготвя за *новото очарование*, което те чака.
- Тъй ти се приближавашъ до новата изненада на *Реалния свѣтъ*. 183
- Любовъ При всички изпити остани вѣренъ на *Любовта!* Ученикътъ трѣбва да *издържа* въ *Любовта до край*, безъ да се осъмни въ нея. Пжтътъ на *Любовта* е пжтъ на *множество изпити*, презъ които ще мине той, за да се види, до колко е издържливъ въ *Любовта*. 184
- Чувствителность Ученикътъ не трѣбва да губи своята чувствителность. Въ неговитѣ чувства не трѣбва да настъпи претжпяване.
- Възвишената мисль* префинява нервната система и я прави *почувствителна*. 185

- Любовь и
Мъдрость Необикновенъ е *животътъ на ученика*.
Любовьта и Мъдростьта пребжд-
ватъ въ всѣка негова постъпка.
Любовьта представлява бистра,
кристална вода, отъ която ученикъ-
тъ пие, а Мъдростьта представлява
планински връхъ, който той *изкачва*. 186
- Нѣжностъ *Нѣжността* е необходимо ка-
чество за *ученика*.
Той трѣбва да бѣде нѣженъ!
Тя подготвя пѣтя на Любовта.
Нѣжността не настъпва смазаната
трѣстъ и не угасва замъждѣло кан-
дило.
Тя внася на земята *сиянието на*
ангелския свѣтъ. 187
- Свѣтътъ Ученикътъ ще бѣде въ свѣта, но
свѣтътъ не бива да бѣде въ него. 188
- Великото *Високъ идеалъ* изпълва *съзнание-*
то на ученика!
Колко е хубаво, когато ученикътъ
носи нѣщо *велико* въ душата си! 189
- Кѣмъ Вели- Колко е хубаво, когато знаешъ, че
кото отивашъ *къмъ Великото*, защото
тамъ животътъ напълно се осмисля! 190
- Чистота Чистиятъ диамантъ по съвърше-
нъ начинъ отразява *Свѣтлината*.
Чистотата е условие за всички
постижения.

- Само чистият прекрива портитъ на *Висшето знание!* Ученикътъ трѣбва да бѣде чистъ. – *Чистъ всѣкога!* Нѣма по-велико нѣщо за ученика отъ чистотата въ свѣта! 191
- Обещание-то Ученикътъ всѣкога трѣбва да удържа *обещанието* си, за да развие устоитѣ на своя *характеръ*. 192
- Богъ – Не бой се!
Богъ е неизмѣняемъ! Той на всичко дава добра отрада. 193
- Реалното Най-реалното за ученика трѣбва да бѣде *стремежътъ* му къмъ *идеалното*. 194
- Свѣтлина *Свѣтлина* трѣбва да има въ живота ти!
Свѣтлината разкрива *красотата* на свѣта.
При нея нѣщата растатъ.
Свѣтлината е храна за ума. 195
- Хармония *Първата работа* на ученика е да възстанови *хармония въ себе си*.
Това е съзвучието между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ. Това е вътрешната музикалностъ, която изпълва душата на ученика.
Макаръ да дойдатъ противоречиви условия, той не губи характера си. 196
- Влиянията Ученикътъ избѣгва влиянието на преходния свѣтъ, додето укрепне. 197

- Правилно разбирање Ученикътъ трѣбва всичко да *разбира правилно*.
Това ще му даде *истинскитъ методи* за дейность.
- Той не трѣбва да си създава самъ страдания отъ кривото схващане на нѣщата. 198
- Опрѣделено време Когато *Учительтъ* учи ученика, последниятъ не трѣбва нищо да Му иска, а само да *Го слуша и разбира правилно*.
- Има си точно опрѣделено време, когато *Учительтъ* ще даде нѣщо на ученика. 199
- Отплата Въ това е *радостта на извора*:
Когато растенията, които той полива, дадатъ *изобиленъ плодъ*.
- Ученикътъ, който е получилъ много отъ Учителя, може да Му се *отплати* само съ *Любовта си къмъ Бога*. 200
- Постъ Ученикътъ може да почне своя постъ, когато е въ възходяща степенъ на *Духа си*.
- Тогава той по-лесно може да се издигне *надъ материалното*. 201
- Съмнени-ята Ученикътъ трѣбва да мине презъ съмненията.
- Тя е една областъ, която той трѣбва да премине, и да я мине *до край*. Тамъ той ще се намери въ *една северно-полярна ноцъ* – дълга ноцъ. Но той трѣбва да разбира

закона: трѣбва да я прекара, за да излѣзе пакъ на *свѣтлия денъ*. И да се крепи презъ всичкото време. Слѣдъ като премине този периодъ на мракъ, ще дойде *прозрението – свѣтлиятъ денъ на Посвещението!* 202

Съмнение-
то Съмнението е *една задача* на ученика, която той трѣбва да реши *правилно*. 203

Съмнение-
то *Първиятъ изпитъ*, на който ученикътъ се поставя самъ, е съмнението. За туй той трѣбва *самъ* да прекара нощъта на съмнението и самъ да го *победи*. 204

Свѣтътъ на
Любовъта Щомъ си въ Любовъта, ти вѣрвашъ, и всичко е *свѣтло* за тебе. По това ще познаешъ, че си въ *свѣта на Любовъта*. Тамъ съмнение нѣма; усъмнишъ ли се, това показва, че Любовъта я нѣма. 205

Мжчнотиин Щомъ ученикътъ се опредѣли да трѣгне въ *Плтя*, ще се явятъ голѣми мжчнотиин, които биха могли да го спънатъ. Той не трѣбва да се смуцава отъ тѣхъ. Това сж посторонни нѣща за него; той трѣбва да вѣрви *все напредъ!* 206

Примирение Да се *примиришъ съ Бога*, то значи да приемешъ *Неговата Любовъ*. 207

- Методитѣ на Бога Да *любишѣ* Бога, то значи да употребишѣ всички методи, които Той употребява. 208
- Богъ Да *разбирашѣ* Бога, то значи да си послужишѣ съ *Божествената Свѣтлина*. 209
- Познание на Бога Можешѣ да познаешѣ Бога, само когато *Го обичашѣ*.
 Можешѣ да познаешѣ Бога, само като почувствувашѣ *Неговата Любовь*. 210
- Божествената правда Да живѣешѣ по Бога, то значи, да си служишѣ съ *Божествената правда*. А тази правда се отнася къмъ всички еднакво. 211
- Мѣрката Учителѣтъ на всички ще даде точно толкова, колкото е опредѣлено по Божествената правда за тѣхъ. Никому по-малко.
 Но Учителѣтъ е *свободенъ* да даде нѣкому повече. 212
- Душата Ученикѣтъ трѣбва да обича душата на хората, и като е тѣй, той не трѣбва да мрази никого.
 Сродната душа на този, когото ти обичашѣ, и на онзи, когото ти не обичашѣ, горе *еднакво се обичатѣ*.
 А ти по плѣтъ си направилѣ *разлика* между тѣхъ. Това е грѣхъ. 213

- Отчетъ Ученикътъ не е длъженъ да дава отчетъ на хората. Той преди да постъпи тъй или инакъ, трѣбва да се съобразява съ *Божииѣ закони и наредби*. 214
- Моралъ Ученикътъ почва работата отъ тамъ: какъ седи работата му предъ Бога, а не предъ хората и общественото мнение. Това е *истинскиятъ моралъ* въ живота на ученика. 215
- Моралъ Моралъ – това е Любовта на ученика къмъ Бога.
Нѣма другъ моралъ. 216
- Съ Любовь Ученикътъ трѣбва всичко да прави съ *Любовь*; тогава и лесно ще го прави.
Нѣма ли Любовь, ще срѣщне много противоречия въ пѣтя си – на първо мѣсто съмнението. 217
- Свѣтътъ на
Любовта Свѣтътъ на Любовта е свѣтъ на Великите постижения. Всѣка работа, направена безъ Любовь, е безплодна.
Всѣка работа, направена безъ Любовь, е престѣпление. 218
- Царството
на мира На всичко, което става, намѣри мѣстото и вѣтрешния смисълъ. Така ще запазишъ *равновесие* при буритѣ на живота.
За да влѣзешъ въ Царството на Мира, това е необходимо. 219

- Благослове-ние Когато нѣкои божествени благословения се спиратъ, причината лежи въ ученика, а не въ Бога.
Богъ е отредилъ благословение за всички. 220
- Плачѣтъ Ученикътъ трѣбва да плаче, когато никой не го вижда. Тогава плачѣтъ е благословенъ.
За човѣшки работи ученикътъ може да плаче предъ другитѣ, но когато плаче за нѣщо Божествено, той плаче *насаме*. 221
- Небето Ученикътъ живѣе на земята, а *мисли за небето*. На земята той иска да реализира *Божественитѣ закони*. 222
- Търпение Издържай всичко заради Любовта, до като я придобиешъ. Дойде ли тя, ще получишъ *търпението*. 223
- Любовта Само Любовта *учи хората на послушание*.
Новото послушание е послушание отъ Любовь!
„Който Ме люби, ще упази Моитѣ заповѣди“.
Това е възможно само при Любовта. А следъ това иде *дарътъ*:
„И Азъ ще бѣда съ васъ до *скончанието на вѣка*“.
224
- Послушание и учение Когато ученикътъ възприема Любовта отъ Учителя, той има послушание, за да се посади Любовта въ него. А учи, за да възрастне тя въ него. 225

- Ржцетѣ Ржцетѣ сж създадени *за работа!*
Когато ученикътъ ги погледне тѣ
му казватъ:
„Ние сме създадени *за работа.*“
Ученикътъ не трѣбва да бжде
мързеливъ. 226
- Ноктитѣ Ученикътъ не трѣбва да има *бѣли*
петна на ноктитѣ си. Тѣ сж резул-
татъ на силно смущение и притѣс-
нение.
Ученикътъ трѣбва да бжде много
тихъ всѣкога. – За него не трѣбва да
има *изненади.* 227
- Доброто Съ краката си ученикътъ ще оти-
де *при Доброто*; съ ржцетѣ си ще го
направи; а съ устата си ще го каже.
И тритѣ свѣта трѣбва да взематъ
участие въ Доброто: физическиятъ,
ангелскиятъ и Божествениятъ. 228
- Главата Главата на ученика трѣбва да е
винаги *изправена*, а не наведена.
Когато тя е наведена, лесно се
възприематъ отрицателнитѣ мисли
и настроения. А когато е изправена,
той се свързва съ слънчевитѣ енер-
гии и положителното въ живота. 229
- Погледѣтъ Погледѣтъ да бжде мекъ и чистъ,
никога раздвоенъ и винаги свърза-
нъ съ една *Божествена мисъл.* 230
- Погледѣтъ Погледѣтъ на ученика е такъвъ,
че никога не нарушава хармонията
въ другитѣ. 231

- Поздравътъ Най-добриятъ поздравъ е *поздравътъ на очитъ*. Той е най-чистиятъ. Него Богъ приема.
Любовъта е нѣщо духовно, божествено. Въ физическия свѣтъ тя се изразява чрезъ очитъ. 232
- Движенията Всички движения на ученика трѣбва да бждатъ волевѣ и съзнателни. Ученикътъ не трѣбва да прави нито едно несъзнателно движение, защото тѣ сж подъ влиянието на изостаналитѣ духове. 233
- Права стойка Ученикътъ трѣбва да има винаги *права стойка*. Тя държи будно неговото съзнание и предразполага Духа му къмъ *работа*. 234
- Правило Следъ като е билъ при Учителя, ученикътъ отива право у дома си, безъ да се отбива никжде. 235
- Храната Най-идеалната храна сж *плодоветъ*. Ученикътъ трѣбва да употребява предимно тѣхъ. Те чистят както тѣлото, така сжщо и мислите, и чувствата му. 236
- Храната Когато ученикътъ яде, трѣбва да е изпълненъ съ благодарностъ и обичъ. 237
- Сънь Хубаво е ученикътъ да бжде буденъ до десетъ часа вечеръта и следъ това да спи. 238

Спане При лѣгане ученикѣтъ поставя всички противоречия презѣ дня на мѣстото имѣ, възстановява пълненъ миръ и тишина и като новородено дете въ най-късо време заспива. 239

Болеститѣ Ученикѣтъ не трѣбва да боледува. Той трѣбва да гледа на болеститѣ като на възпитателно сръдство, съ които природата *уравновесява силитѣ на организма.*

Любовта изключва всѣка болестъ. Тя е носителка на *изобилния Животъ.*

Болниятъ, потопенъ въ *Божията Любовь*, може да оздравѣе *моментално!* 240

Окултна медицина Ученикѣтъ трѣбва да разбира отъ *природна медицина.* Лѣчебни фактори сж: *храната, водата, въздухътъ и свѣтлината.* *Слънчевитѣ лжчи,* възприети съ Любовь, сж най-лѣчебниятъ сокъ за тѣлото. Тѣ действуватъ успокоително на душата, ободрително на Духа.

Ученикѣтъ се лѣкува и чрезѣ *повдигане на мислитѣ и чувствата си.*

Той се лѣкува и чрезѣ *молитва,* а въ нѣкои случаи съ *постъ и молитва.* 241

Чиста кръвь Ученикѣтъ трѣбва да има *чиста кръвь.* *Чиститѣ мисли и желания* подържатъ нейната чистота. 242

- Дрехитѣ Ученикѣтъ пази дрехитѣ си, защото е *прекаралъ* частъ отъ *аурата си въ тѣхъ*. Ако тѣ попаднатъ въ неподходящи рѣще, той ще страда, безъ да знае, отъ кѣде иде страда- нието му. 243
- Дрехитѣ Дрехитѣ на ученика трѣбва да бждатъ широки и удобни. Не дрехата, но лицето трѣбва да изпѣква, и не лицето, а *душата*. 244
- Топлина Рѣцетѣ на ученика трѣбва да иматъ винаги умѣрена температура – да *бждатъ топли*.
Студенитѣ рѣще показватъ стѣс- нень умѣ. Трѣбва повече слѣнце. Топлината ще внесе разположение на Духа. 245
- Пари Въ отношенията си ученицитѣ трѣбва да спазватъ следното: *услуга за услуга*, а не за пари.
Паритѣ могатъ да развалятъ човѣка. Тѣ носятъ другъ образъ, а чрезъ услугата ученикѣтъ ще преда- де и приеме *образа на Любовта*.
Бждещата размѣнна монета ще бжде *приятелството!*
Бждещата размѣнна монета ще бжде *Любовта!* 246
- Пари Ученикѣтъ не трѣбва да прави ус- луга за пари; това е вѣнъ отъ всѣко правило на окултната школа.
Той трѣбва да служи само отъ *Лю- бовь!* 247

Две пра-
вила

I. (относно себе си). Ученикът никога не бива да иска пари за помощ. Той трѣбва да *изработи* нѣщо, и тогава да му се заплати, ако пожелае.

II. (относно другитѣ). Ученикът никога не трѣбва да дава пари за помощ. Той трѣбва да създаде *известна работа* на онзи, който се нуждае, и тогава вместо 25 лв. да заплати 100 лв. Тѣй и другият да бѣде свободенъ, че съ трудъ си е помогналъ. 248

Улицата

Когато ученикът ходи *по улицата*, трѣбва да е съсрѣдоточенъ и да се моли, за да избегне ненужни неприятности. 249

Интуиция

Ученикът трѣбва да се вслушва въ своята *интуиция*, и да пази *първата мисъл*, която му идва. Тя ще го заведе въ пѣтя, кждето нѣма разбойници. 250

Интуиция

Ученикът трѣбва добре да разпознава *хората*. Първитѣ впечатления, които той получава за тѣхъ, сж най-вѣрни – тѣхъ да държи. Вторитѣ и третитѣ сж *коментарии*. 251

Приятел-
ство

Ученикът трѣбва да дружи съ добритѣ хора и добритѣ духове, да се занимава въобще съ *Доброто*.

Лошитѣ духове сж, които изкушаватъ ученика. Съ тѣхъ той не трѣбва да има нищо общо.

Когато ученикът има вътрешна *святлина*, лошите духове не могат да се приближат при него.

Когато мисли за Бога, той е ограденъ. 252

Дружба

Ученикътъ трѣбва да дружи съ ония, които сж по-напредъ отъ него, за да се учи отъ тѣхъ. Да дружи и съ равнитѣ на себе си, за да се насърдчава въ по-голѣма *ревностъ на учение*. И да слиза при по-долнитѣ, за да имъ помага.

Подкрепи ли по-долнитѣ, по-горнитѣ него ще подкрепятъ. 253

Трансформирание

Ученикътъ трѣбва да мисли *само Доброто!* Всѣка лоша мисълъ е единъ *психически трънъ*. Ученикътъ трѣбва да го намѣри и извади.

Така той ще трансформира енергията на лошата мисълъ и ще я използува за *Добро*. 254

Новиятъ плътъ

Този, който облича нови дрехи, нѣма желание да се върне отново къмъ старитѣ.

Ученикътъ, който тръгне въ *Божественя плътъ*, трѣбва да остави нравитѣ на свѣта. 255

Срѣдата на ученика

Живѣй и се движи винаги въ *Любовта!* 256

- Съ Бога Всѣки удъ има смисълъ, доколкото е свързанъ съ организма.
Живѣешъ правилно, до като си въ контактъ съ *Бога*. 257
- Духовна
закрила Човѣкъ не може да успѣе, въ каквато и да е работа, ако нѣма съдействието на *Невидимия свѣтъ*.
Ученикътъ мжчно може да живѣе на Земята безъ *духовна закрила*.
Затуй трѣбва да бжде свързанъ съ Бога. 258
- Страдания-
ята Ученикътъ трѣбва съ радостъ да посрѣща страданията, и да се радва, защото отъ тѣхъ *ще научи нѣщо Добро*.
Разбере ли тѣй страданията, той ще се подмлади.
Човѣчеството само въ една фаза на своето развитие минава презъ областъта на страданията.
Тѣ каляватъ нервната система, за да издържи *новата свѣтлина*, която ще дойде. 259
- Независи-
симостъ Нищо материално не трѣбва да свързва ученика.
Колкото по-мжчно се отдѣля ученика отъ материалните нѣща, толкова презъ по-голѣми страдания ще мине.
Той само се учи на Земята, а *живѣе* на друго мѣсто. 260

- Блаженство Човѣкъ, който живѣе за себе си, е винаги ограниченъ.
 Въ момента, когато проблесне въ него идеята да служи на Бога, всички вериги на ограничението падатъ, и той е свободенъ.
Блаженство е, когато ученикътъ се освободи отъ ограниченията на свѣта. 261
- Силата на душата Душата може да прояви силата си, когато не е свързана съ материята. Тя е силна, когато прониква материята, безъ да се свързва съ нея.
 Ученикътъ трѣбва *само да гледа* презъ материята, но не и да живѣе въ нея. 262
- Разумнитѣ сили Всичко, каквото става, е *допустимо отъ Небето*.
 Каквото и да ти се случи, ще се превърне за Добро отъ разумнитѣ сили, които ръководятъ развитието.
 Това изпълва ученика съ радостъ и при най-голѣмитѣ противоречия въ живота. 263
- Божиятъ планъ Не забравяй, че въ великия Божи планъ въ края на краищата всички противоречия ще бѣдатъ разрешени. 264
- Сила Силата на ученика иде отъ горе.
 Концентрацията въ Божественитѣ Истини е акумулиране на сила. – Човѣкъ става акумулаторъ.
 Колкото повече се съсрѣдоточава ученикътъ, толкова е по-силенъ духовно. 265

- Истинска
помощь Ученикътъ трѣбва да може да вли-
за въ положението на всѣка душа, за
да я разбере и ѝ помогне.
Когато разберешъ една душа, *ти*
я обиквашъ. 266
- Синьото
небе Синиятъ цвѣтъ действува на ду-
шата и поражда възвишени чувства
у ученика.
Когато той се почувствува обез-
сърдченъ, нека погледне синьото
небе, и ще се успокои, ще почув-
ствува дълбокъ миръ, *радостъ и ле-*
кота въ душата си. Ще се разведри
и наново ще почне работата си. 267
- Звездното
небе Когато ученикътъ почувствува
празнота и безсмислие въ живота
си, да погледне вечеръ *звездното*
небе, и той ще се насърдчи отъ ве-
личieto му. 268
- Малката
бубулечица Когато ученикътъ се почувствува
много отпадналъ и излишенъ на
Земята, нека погледне подъ нозетѣ
си ония малки мушички, които ос-
таватъ да живѣятъ и следъ като ги е
настѣпилъ нѣкой. Нека ги погледне
съ микроскопа, какъ тѣ се движатъ,
бързатъ, хвъркватъ и пакъ застава-
тъ, а може би и мислятъ! И ще види,
какъ тѣ засвидетелствуватъ разум-
ността и необходимостта и отъ
тяхното сжществуване *въ битието*.
Предъ тия малки мушички той ще
се засрами отъ своето безволие и у

него ще се зароди силно желание и той да оправдае живота, който му е даденъ. – И той да изяви Великото въ Битието! 269

Приложение Божественото трѣбва да се изпитва и прилага всѣкога. Когато единъ избави нѣкого отъ водата – и единиятъ, и другиятъ иматъ силно преживяване. Но единиятъ изпитва едно, а другиятъ – друго. И двамата трѣбва да *благодарятъ на Бога!* 270

Благодарностъ Ученикътъ трѣбва да благодари отъ сутринъ до вечеръ за всичко, което вижда около себе си. Тогава струитъ на Любовта ще потекатъ презъ неговата душа. 271

Молитва Ученикътъ трѣбва да се моли, за да бжде силенъ и да нѣма изкушение за него. „И не веди насъ во изкушение“. 272

Тълкувание „И не веди насъ во изкушение“. Това значи: Давай ни, Господи, знание и Мждростъ, за да не би ние съ нашето невежество да паднемъ въ изкушение. 273

Свѣтлитѣ мисли Когато ученикътъ се освободи отъ грубитѣ мисли на материалния животъ, умътъ му се изпълва съ *свѣтли мисли* за Възвишеното и Великото въ живота. Тогава той може да работи. 274

- Онзи свѣтъ Ученикътъ трѣбва да се приготви съзнателно да замине отъ този свѣтъ. Онзи свѣтъ, това е училището, където той ще продължава учението си.
Този свѣтъ и онзи сж единъ свѣтъ. 275
- Бѣлата свѣтлина Когато ученикътъ мисли за Доброто, въ неговия умъ се явява една мека бѣла светлина – живо Сщество, съ което той може да се разговаря и да научи много нѣщо. 276
- Учителътъ Учителътъ има за всѣки ученикъ особенъ говоръ. Изворътъ дава вода за всѣкиго специално. Тѣй, Учителътъ е единъ за всички, а и изворътъ е единъ, отъ който мнозина ще пиятъ, безъ да си пречатъ взаимно. Когато мнозина пиятъ отъ една стомна, тамъ се явяватъ противоречия, преплитане и споръ. 277
- Огънятъ на Духа Подържай винаги въ себе си *огъня на Духа*.
Ученикътъ трѣбва постоянно да носи отпечатъцитѣ на Доброто на лицето си. 278
- Лицето Когато ученикътъ живѣе по Бога, лицето му добива *другъ образъ*. 279
- Нѣжностъ Като мислишъ за качества на Бога, тѣ се преливатъ въ тебе.
За да станешъ нѣженъ и милосърдъ, мисли, колко снизходителенъ и благъ е Богъ! 280

- Прощение-то Прощавай винаги заради Бога!
Прощаването не произтича от човѣка. То иде отъ Бога! Можешъ да се боришъ въ себе си, дали да простишъ, но ти трѣбва да победишъ въ тая борба.
Първата стѣпка, съ която ученикътъ влиза въ духовния животъ, е прощаването.
Прощавай заради Бога. 281
- Същественото въ живота *Служение и учение!*
Ученикътъ трѣбва да се освободи отъ постороннитѣ нѣща, които само отвлечатъ ума му, безъ да го ползватъ.
Той *езае*тъ само съ *същественото въ живота*.
Защото *дълъгъ пътъ на учение и работа* го чака. 282
- Приложение Туй, което ученикътъ знае, трѣбва да го приложи въ живота си!
Знаешъ само това, което си приложилъ и опиталъ. И само това знание ще върви винаги следъ тебе. 283
- Вътрешенъ стимулъ Ученикътъ трѣбва да има вътрешенъ стимулъ, за да *работи Божествено*. Той живѣе повече *вътрешно*.
Той участвува въ външния градежъ, но неговиятъ потикъ иде отъ вътре. 284

- Отговор-
ностъ Ученикътъ не може да се оправдае съ нищо, ако не направи това, което знае.
Законътъ гласи:
Безъ Любовта ти ще съгрѣшишъ.
Съ Любовта ще изправишъ погрѣшката си. 285
- Писанитѣ
закони Законитѣ и правилата на ученика сж писани вжтре въ него. Отвнънъ той нѣма никакви писани закони. 286
- Страдания-
ята Ученикътъ трѣбва да се кали въ страданията, за да придобие характеръ, които да устои на смъртѣта.
Мислено преживѣй страданията на Христа; тогава ще се калишъ въ тѣхъ.
При *страданията* ученикътъ дълбоко въ себе си живѣе въ *радостѣта*. – Защото обича и знае, че има Единъ, Който го обича.
Никой не може да понесе страданията, ако нѣма Любовь! 287
- Характеръ Да бждешъ невиненъ и да свършишъ живота си като виновенъ предъ другитѣ, безъ да се оправдаешъ, то е *характеръ*.
Ученикътъ не трѣбва да се оправдава, а да остави Учителътъ му да го оправдае, ако намѣри *за добре*. 288
- Страдания-
нието на
ученика Най-строгиятъ сждия е *вжтре* въ самия човѣкъ. Най-голѣмото страдание, което сжществува за единъ ученикъ, е когато той съзнава, че не е направилъ това, което Боѣ му е *казалъ*. 289

Страдания Само когато *издържиш* страданията правилно, тѣ ще те издигнатъ на една висота, за да можешъ да вървишъ по-нататкъ въ Вѣчния Пжть. 290

Божествениятъ огънь Ученикътъ не може да направи една крачка въ *Божествената Школа*, докато въ него има користолюбие.
Всички души ще минатъ презъ *Божествения Огънь*, за да се изчистятъ отъ всѣко користолюбие! Тогава тѣ ще просвѣтнатъ! 291

На Бога Съ молитва и вѣра ученикътъ трѣбва да предостави цѣлия *животъ на Бога!*
Това не изключва неговата активностъ и инициатива въ живота. 292

Любовта на Бога Всичко сѣществува чрезъ *Любовта на Бога!* 293

Мълчание и говорене Има три вида *мълчание* и три вида *говорене*:
Гладниятъ, като се наяде – мълчи.
Ученикътъ, като не си знае урока – мълчи.
Учителътъ, който много знае – мълчи.
Когато човѣкъ е много гладенъ – много говори.

Ученикътъ, който много знае – много говори.

Учителътъ, който малко знае – много говори.

Ученикътъ трѣбва да знае, кога да говори и кога да мълчи най-умѣстно. 294

Готовность Ученикътъ трѣбва да прекара презъ ума си най-лошитѣ положения, за да види, може ли да ги издържа. Тѣ може да не дойдатъ, но той трѣбва да е готовъ на всичко. За него не трѣбва да има изненади. 295

Любовь Любовьта ти ще мине презъ *много изпити*, за да се опита.

Любовътa на ученика трѣбва да бжде толкова голѣма, че да издържа всичкитѣ положения, които ще му дойдатъ.

Само Любовьта може да издържа и най-противоречивитѣ положения въ живота. 296

Миръ Мирътъ иде отъ Бога!

Най-великото нѣщо въ душата на ученика, това е неговиятъ миръ.

Мирътъ е отъ Бога благословень!
„Моятъ Миръ да бжде съ васъ“. 297

Чистота и свѣтлина Чистотата трѣбва да излиза отъ ученика като *Свѣтлина*. 298

Посвеще-ние Посвещението почва отъ *страданията*. Ученикътъ не трѣбва да ги отбѣгва, но да ги издържа. 299

- Вода и
огънь Ученикътъ трѣбва да мине презъ
огънь и вода! Презъ вода, за да се
очисти, а презъ огънь, за да *свѣтне!*300
- Умътъ *Блди уменъ!*
И при всѣка своя постѣпка пре-
цени условията и последствията. 301
- Предъ
изпитъ Бжди спокоенъ и тихъ.
Всичко ще мине добре! 302
- Три състоя- Има три състояния въ живота на
ния човѣка:
Едно физическо – тамъ всичко се
безпокои.
Друго духовно – тамъ има стреме-
жъ къмъ единъ идеалъ.
И трето *Божествено* – тамъ има
абсолютенъ Миръ!
Ученикътъ трѣбва да е премина-
лъ първото състояние. 303
- Ученикъ Най-хубавото нѣщо е човѣкъ да
бжде ученикъ! 304
- Помощъ Учителътъ може да помогне на
ученика си, само като забелѣжи у
него непреодолимо *желание къмъ*
Духовното. 305
- Вѣра Ще упражнявашъ вѣрата.
Безъ вѣра умътъ се колебае. Мощ-
на вѣра ще туришъ въ себе си!
Коренитѣ на вѣрата се намиратъ
въ миналата вѣковна опитность на
човѣка. 306

- Мото Съ Господа, Който живѣе въ мене,
всичко мога.
Помощта не иде отъ вѣнъ; тя иде
отъ вжтре. 307
- Бурята Когато небето се заоблачи и загър-
ми, малкитѣ цвѣтенца се радватъ
– влага имъ трѣбва. А хората ги е
страхъ, защото нѣматъ вѣрата на
цвѣтята.
Ученикътъ не трѣбва да се плаши
отъ бурята, защото и тя е необ-
ходима, но да гледа да я използва
добре. 308
- Свѣтлина Скръбта иде вечеръ, а радостта
– сутринъ. Когато ученикътъ скър-
би, у него е вечеръ; когато се радва
– сутринъ.
Влиянията на тъмнината носятъ
скръбъ, а тия на Светлината – *ра-*
достъ.
Когато у него е вечеръ, да мисли
за Бога, защото у Бога е винаги день. 309
- Божестве- Най-първо ученикътъ трѣбва да
ното търси и намѣри Божественото у себе
си.
Тогава той става способенъ да
разбира и познава Божественото у
всички. 310
- Себе си Обществения животъ ученикътъ
може да проучи въ себе си.
Познавашъ ли себе си, познава-
шъ и обществото. 311

Кръщение- то	Кръщението е <i>актъ на Духа</i> . То е нѣщо вжтрешно.	312
Съ Бога	Въ Любовта нѣма страхъ. Ученикътъ не трѣбва да го е страхъ отъ хората, защото той живѣе съ <i>Бога</i> .	313
Църквата	Църквата на ученика трѣбва да бжде <i>вжтре</i> . „Храмъ Божи сте, и Духъ Божи живѣе въ васъ“.	314
Сила и свѣтлина	Ученикътъ като мине презъ <i>алхимичната лаборатория</i> на природата, ще стане силенъ; а като мине презъ пещъта ѝ – ще свѣтне, <i>Свѣтлина</i> ще стане.	315
Душата	Ученикътъ схваща себе си като нѣщо отдѣлно отъ тѣлото, за да не се съблазни отъ формитѣ.	316
Учение	Ученикътъ се учи по два начина: или го учатъ, или той самъ се учи. Или той си създава условия, за да го учатъ, или другитѣ създаватъ условия, за да се учи той самъ. Процесътъ на учението е труденъ, но приятенъ.	317
Началото	По-добре е ученикътъ да почне съ мжчнотии, отколкото съ блага. Тѣй още отъ начало ще укрепне.	318

Придобивка Въ всеки животъ ученикътъ трѣбва да има придобивка. Той трѣбва да слуша Духа си. Нѣма нищо похубаво отъ опитността, която разумниятъ Духъ може да даде на човѣка. 319

Основа Ученикътъ трѣбва да гледа да придобие здрава основа въ душата си, за да разбира живота правилно.

Ученикътъ трѣбва да има самоувѣреностъ въ живота, за да има основа, на която да гради.

Самоувѣреностъ има само онзи, когото вълната на Любовта е докоснала. 320

За Бога Първото и Велико нѣщо за ученика е да знае, че Богъ е вѣчна хармония.

Когато я почувствувашъ въ себе си, *Богъ те е посетилъ.*

Това сж *епохални мигове* въ твоя животъ! 321

Стремежъ Да се стреми къмъ Бога и Истината, това е Великата задача на ученика. 322

Душата и умътъ Душата ти да бжде лазурна, а умътъ – свѣтълъ. 323

Коригиране Когато ученикътъ иска да направи нѣкому нѣщо, той самъ трѣбва да се постави въ сжщото положение. – И ако намѣри, че е добре, тогава да го направи. Така той се коригира. 324

- Цѣлото
Небе Ако ученикътъ се води напълно по Божественитѣ принципи въ живота си, *цѣлото Небе ще му съдействува.*
- Мото: Когато човѣкъ работи за Бога, за другитѣ – Небето е *съ него!* 325
- Молитва За оня, който върви по *Божия Законъ*, всичко съдействува за добро. 326
- Молитва Само *молитвата* ще ти покаже *разумния начинъ* да изплатишъ кармата си по-лесно.
- Природата При молитвата трѣбва да преживѣешъ едно Божествено състояние.
- Съзнание Молитвата е едновременно начинъ, по който ученикътъ чрезъ нея научава, каква е Волята Божия. 327
- Природата Ученикътъ трѣбва да има *съзнание* да не нарушава законитѣ, които действуватъ въ природата. Тѣ сж изразъ на една Висша Разумность! 328
- Съзнание Ученика трѣбва да има съзнание да изпълнява винаги Божественото! Той трѣбва да дава винаги ходъ на Божественото въ себе си. 329
- Енергиитѣ Ученикътъ трѣбва винаги да прераща енергиитѣ си *нагоре* въ възвишена *мисълъ и работа*. Тогавъ тѣ развиватъ неговитѣ висши центрове.
- Енергиитѣ Когато енергиитѣ оставатъ долу, тѣ се застояватъ, ставатъ разрушителни и предизвикватъ експлозии. 330

- Мислитъ Повдигай мислитъ си винаги *нагоре къмъ Божественото*. По този начинъ се организира духовното тѣло. 331
- Божественото Въ живота на ученика трѣбва *да се прояви Божественото*.
Въ него е пълнотата на живота. 332
- Истини за работата Най-голѣмото благо, което човѣкъ има отъ Бога, е *животътъ*.
А най-голѣмата благодарностъ на човѣка заради живота е *работата*.
Деликатността е плодъ на зачитане работата на другия.
Който почита – мисли.
Колкото човѣкъ е по-внимателенъ къмъ работата на другия, толкова и Невидимиятъ свѣтъ е внимателенъ къмъ неговата работа.
Работи само онзи, който работи отъ Любовь.
Който работи, обича.
И който почита работата на другия, самъ работи.
Който разбира, живѣе.
Смѣхътъ по нѣкога показва, че не разбирашъ. Той е временно развлечение.
Който разбира, мисли!
Който разбира, работи.
„Отецъ ми работи, и Азъ работя.“ 333
- Отплата Когато се постигне у ученика *стремежъ къмъ Бога*, Учителтъ вече не съжалява за нищо, което е *сторилъ и далъ* на ученика. 334

- Близостъ Има физическа, умствена, духовна и Божествена близостъ. Истинската близостъ на душитѣ се гради върху божественитѣ връзки. Тѣ сж единственитѣ трайни, неизмѣнни и *вѣчно усилващи се.* 335
- „Засади“ Ученикътъ трѣбва да бжде много прозорливъ и внимателенъ. Има низши духове, които устройватъ „случайни засади“, и ученикътъ може да си напакости. Напримѣръ минавашъ покрай нѣкой мостъ, виждашъ ограда, хванешъ се о нея, обаче тя е гнила, падне, и ти паднешъ съ нея заедно. 336
- Къмъ Духовното Ученикътъ трѣбва винаги да одухотворява материалното. Спре ли се на него, ще срѣщне голѣми противоречия въ живота.
Отъ физическото къмъ духовното! 337
- Богъ Бога най-лесно ще намѣримъ *въ себе си.* Когато ученикътъ Го намери въ себе си, ще стане способенъ да Го намѣри и навсѣкжде около себе си. 338
- Материалното На Земята всичко е преходно. Ученикътъ не трѣбва да желае нищо земно. Той ще си служи съ букваря и плочата, докато завърши I-во отдѣление; и после ще мине напредъ, а тѣхъ ще остави за другитѣ.
Нѣма защо да носи съ себе си букваря и плочата въ *университета.* 339

- Свещени думи — Познавашъ ли ме?
Не бой се! 340
- Богъ Докато намираме Бога *въ себе си*, нашиятъ животъ е пълень, има *сми-сьлъ и радостъ*.
Извънъ Бога има само нещастия и страдания. 341
- Богъ Само въ Бога е нашиятъ животъ! 342
- Развитие Гледай развитието ти да върви *естествено*. Мисълъта трѣбва да расте, но не да презрѣе.
Мислитѣ трѣбва да се *развиватъ и да растатъ*, безъ да се измѣнятъ. 343
- Действие Не всѣкога Учителътъ може да *го-вори*.
Понѣкога трѣбва веднага да *действува*: когато ученикътъ раз-глежда и изучава една бомба, която следъ две минути ще експлодира, Учителътъ нѣма време да му обясня-ва, че това е нѣщо опасно, а веднага ще я вземе отъ рѣцетѣ на ученика и ще я хвърли нѣкъде надалечъ въ пространството! Ученикътъ ще раз-бере това едва, следъ като чуе бом-бата. *И ще благодари на Учителя си*, за дето не му е говорилъ нищо тогава. 344

- Мистична
самота Има въ човѣка една *мистична самота*, въ която той се слива съ *Бога*. Това е за оная, *който разбира*.
Има една свещена областъ въ душата, която е *неприкосновена!* Нея никой не може да прекрачи.
Тя е *свещено мѣсто*, предназначена само за Бога. 345
- Самъ Ученицитѣ могатъ да живѣятъ сами въ своя *вѣтрешенъ животъ*, само ако живѣятъ въ *чистота*. 346
- Пчелата Пчелата ще извади медъ отъ цвѣта; човѣкъ ще откъсне цвѣтето, ще го помирише и ще го хвърли. А говедото ще го стѣпче.
Ученикътъ трѣбва да има *метода на пчелата*. 347
- Свѣтлината Ученикътъ трѣбва да обича *Свѣтлината!* Учителътъ ще му предаде *най-великото чрезъ Свѣтлината!* 348
- Чистене Всѣка вечеръ ученикътъ трѣбва да се чисти – *психично чистене* – като обърне ума си *къмъ Великата Любовь* и прекара презъ нея всичко, което е вършилъ презъ деня. 349
- Свѣтлина Ученикътъ трѣбва да се стреми да достигне до оная *свѣтлина*, при която може да разпознава *истинската Любовь*.
Любовътъ се показва въ *най-голтмата нищета*. 350

- Добрини Богъ така прави своитѣ добрини, че тѣ изглеждатъ сякашъ естествено дошли. Но ученикътъ трѣбва да знае, че това е *дѣло на Бога*, на тази *Разумна Сила* въ вселената, която помага, а сама винаги *остава* скрита; и *непрестанно* да *благодари* въ душата си Нему. 351
- Мото: Тѣй постѣпва и Учителътъ. 351
- Мото: Да бжде Благословенъ Господъ на Любовта въ нашитѣ души! 352
- Въпросъ Кое е по-хубаво? Подареното или заслуженото? 353
- Богатството, което е подарено, или което е спечелено? 353
- Чистота – Ученикътъ трѣбва да бжде *тѣй* Нюксъ *чистъ*, че да мирише на нюксъ – миризмата на ангелитѣ. И туй благоухание да се не изменя, а презъ *цѣлата вѣчностъ* да се *усилва* като едно цвѣте въ Божията градина. 354
- Страдание Спрямо страданието не трѣбва да си пасивенъ. Като дойде, приеми го тихо и спокойно. Така положението ти ще се уясни, и ти ще извлечешъ полза отъ него. Сжщевременно активно ще работишъ, за да се справишъ съ него. До дето то трае, ти не изгубвашъ равновесието и мира си. Ти имашъ *разумно отношение* къмъ него, разбирашъ вжтрешния му смисълъ и значение.

Така ти ще превърнешъ страда-
нието си въ хармония. 355

Любовь Когато ученикътъ люби Бога,
страданията се издържатъ леко. 356

Стабилнос- На Земята всичко се мѣни, всичко
тъ е преходно. Ученикътъ трѣбва да се
държи за нѣщо *постоянно*.
Той е силенъ, когато има една *ос-
новна идея*, която е неизмѣнна въ
него при всичкитѣ условия на жи-
вота. 357

Практиче- Единственото нѣщо, което уче-
ско прило- никътъ трѣбва да знае, то е Божест-
жение вената целъ на своя животъ. Трѣбва
да знае, кои сръдства да подбере и
какъ да ги използва.
Когато душата е излѣзла *отъ
Бога*, Той е писалъ нѣщо въ нея,
и когато тя го прочете, ще научи
цѣлътa на своя животъ. 358

Любовътa Ученикътъ трѣбва да *различава*
Любовътa. Тя може да бжде фи-
зическа - механическа, духовна, а
може да бжде и *Божествена*. Презъ
тѣзи три положения всички енер-
гии се трансформиратъ.
Ученикътъ трѣбва да живѣе въ ду-
ховната и Божествена Любовь.
Физическата се мѣни и промѣ-
ня; духовната се промѣня, безъ да
се измѣня, а *Божествената* не се
промѣня, нито измѣня, а само *рас-
те!* 359

- Любовь Ученикътъ, който люби, никога не трѣбва да бжде разсѣянъ. Въ Любовта никога вниманието не трѣбва да се отвлича.
Умътъ въ Любовта е необходимъ. 360
- Любовь Любовта е нѣщо *Божествено!* Ученикътъ трѣбва да прояви Любовта *свободно*.
 Има две крайности въ Любовта: срамъ и безсрамие. И едното, и другото произтичатъ отъ неправилното разбиране на Любовта. Но отъ дветѣ срамътъ е за предпочитане. 361
- Любовта Въ Любовта трѣбва да изчезне всѣка форма, а да остане само смисълътъ на нѣщата.
 Ако ученикътъ търси форма въ Любовта, той ще падне. Въ Любовта трѣбва да изчезне *всѣка форма!* 362
- По Божест- Ученикътъ трѣбва да моли *под-*
 вену *крепа отъ Божествения свѣтъ* и да разрешава всичко по *Божественому*. Въ Божествения свѣтъ нѣщата се разрешаватъ напълно; въ духовния – наполовина; а въ физическия – никакъ. За да може ученикътъ да разреши нѣщо по Божественому, той трѣбва да бжде *абсолютно чистъ*. Това значи да нѣма никакви кармични връзки – да бжде *напълно свободенъ*. 363

Посвеще-
ние

За да се изпита Любовта на ученика, той ще бжде прекаранъ презъ редъ изпитания, съблазни, съмнения, разочарования. Ако издържи всичките до край и не се съблазни въ Любовта – тогава иде *посвещението*.

364

Любовта

Любовта е единъ *вълтрешенъ святъ*, който осмисля живота. Тя дава *потикъ* дълбоко въ душата на човѣка къмъ Бога. Това е за оня, *който разбира!*

Това човѣкъ може и самъ да живѣе, т.е. съ Любовта. А Богъ е Любовъ, и дето е Богъ, тамъ е *всичко!* 365

Две мѣста

Животътъ на ученика не може да бжде на две мѣста: и въ свѣта, и въ училището. За изпитъ ученикътъ може да отиде въ свѣта, но той е винаги въ училището.

Той работи въ свѣта; не кжса връзкитѣ си съ него, но той *навсѣкъде е ученикъ*. 366

Срѣща съ
Учителя

Когато ученикътъ иска да се *срѣщне съ Учителя си*, трѣбва да се *приготви за това*: не трѣбва да има никакви връзки съ преходното; това е процесъ въ съзнанието. Той е въ *силно молитвено* състояние. Моли се Богъ да му съдействува *да възприеме и разбере* правилно мислитѣ на Учителя, за да ги изпълзува и приложи добре. 367

- Синиятъ цвѣтъ Ученикътъ трѣбва да употребява синия цвѣтъ, за да бждатъ вибрациитѣ му *по-духовни, по-бързи и по-нѣжни*. Той трѣбва да има *по-нѣжни вибрации*. 368
- Великата Любовь Ученикътъ трѣбва да преживѣе стиха: “Богъ е Любовь“, за да може отчасти да приеме и почувствува Любовта. Тогава ще бжде готовъ да *издържа всички* страдания. 369
- Предъ Бога Ученикътъ трѣбва да върши *всичко* като предъ Бога. Въ това седи *неговата* Любовь! 370
- Заради Бога Всичко, което ученикътъ върши, го върши заради *Бога*. 371
- Новото учение *Новото учение* е само за човѣка *съ пробудено* съзнание. То не е за човѣкъ, който живѣе съ старитѣ идеи. 372
- Учителътъ Учителътъ не служи на преходното. Той служи на *Любовта!* *Защото служи на Бога.* 373
- Познание на Бога Ученикътъ *ще познае* Бога, само като живѣе въ *закона на Любовта*. 374
- Богъ За да познаемъ Бога, трѣбва да *Го любимъ!* 375
- Убеждение Ученикътъ трѣбва да прави *всичко* отъ *убеждение*. За него убеждение е: *Любовъ къмъ Бога!*
За него убеждение е, че *Богъ царува въ свѣта!* За него убеждение е, че *Любовта* крепи свѣта! 376

Краската на Любовта	Краската на Любовта е розова. Краската на висшата Любов е свѣтлосиня. Краската на Божествената Любо- вь е <i>Бълата Свѣтлина!</i>	377
Екскурзия	Земниятъ животъ на ученика трѣбва да представлява една хубава <i>екскурзия</i> . Той ще мине презъ мно- го мѣста, ще разгледа всичко, което срѣщне на пътя си, и ще си отмине.	378
Програма	Ученикътъ трѣбва да знае <i>опре- дѣлено</i> програмата на своя животъ и да я изпълни правилно. Това може да му разкрие само неговото <i>сврѣхсѣзнание</i> . Всѣки день той се вслушва отвѣтре да чуе, какво ще му каже Богъ да направи. Това е програмата му за деня.	379
Даване	Бжди една любеща душа!	380
Къмъ ученицитѣ	Мирътъ Божи да бжде въ васъ!	381
Чувствата	Всички чувства на ученика трѣбва да бждатъ въ <i>възходяща степенъ</i> .	382
Сърдцето	Трѣбва да пазишъ сърдцето си чисто. „Само чиститѣ по сърдце ще ви- дятъ Бога“.	383
Молитва	Ученикътъ трѣбва постоянно да бжде въ връзка съ <i>Бога на Лю- бовта</i> . Да мисли за Този, Който единственъ е неизмѣняемъ и Благъ всѣкога!	384

- Новиятъ моралъ Ученикътъ трѣбва да действа съгласно *Новия моралъ: Да обича Бога* и да говори Истината. 385
- Досѣтливостъ Най-благородното качество на ученика е да бжде досѣтливъ и много внимателенъ къмъ другитѣ.
Бжди досѣтливъ къмъ другитѣ тѣй, както Богъ е досѣтливъ къмъ тебе.
Бжди досѣтливъ, както *разумната природа*, която се вслушва въ зова на най-малкитѣ бубулечици и цвѣтенца за дъждъ и ги снабдява съ влага.
Бжди досѣтливъ, какво *Божиятъ Духъ* иска ти да направишъ.
Това е досѣтливостъ, да знаешъ да угодишъ на Бога въ себе си и въ другитѣ. 386
- Досѣтливостъ Любобъта носи досѣтливостъ!
Любобъта влиза въ положението на всички! 387
- Прозорливостъ Ученикътъ трѣбва да бжде много прозорливъ: да умѣе да хармонизира противоположнитѣ нѣща и да се поляризира веднага. 388
- Прозорливостъ Душата на ученика трѣбва да бжде *прозорлива*.
Това говори за будно съзнание. 389

- Противоречия Щомъ ти дойдатъ противоречия,
кажи:
„Богъ е Любовь!“ Иди при Бога! 390
- Геройство Ученикътъ трѣбва да бжде по-силенъ
отъ нещастieto си и трѣбва да знае,
че то иде и си отива.
Той трѣбва да издържа. Това е геройство!
Смѣль бжди и напредъ върви!
Качества на ученика сж: безстрашие и
решителност.
Безъ тѣхъ той не може да издържи. 391
- Себе си Когато ученикътъ разбере себе си,
той разбира всички. 392
- Урокъ Когато Учителътъ предаде известенъ
урокъ на ученика, последниятъ трѣбва да се
моли на Бога, за да разбере правилно
урока, който му е предаденъ. 393
- Ржката на Провидението Ученикътъ вижда въ всичко, което става
около него, любещата ржка на Бога! 394
- Духовенъ животъ Ученикътъ трѣбва да прекара живота си
тѣй, както Господъ Го е опредѣлилъ.
Затуй му трѣбватъ знание и духовенъ
животъ. 395

- Познаване на Великото Ще развивашъ сърдцето си, за да дава материялъ за ума.
„Волътъ познава господаря си.“
А сега е *дошло време* човѣкъ да *познава Бога*. 396
- Разбиране Безъ страдание може, когато има *разбиране*. А разбиране може да има всѣкога, когато има *Любовъ*. 397
- Къмъ ученика Моятъ миръ да бжде съ тебъ. 398
- Послушание и искане За ученика послушанието е по-добро отъ искането. Защото въ послушанието се извършва волята на Учителя, а въ искането се извършва волята на ученика. 399
- Отплата Учителътъ застава въ своята мощъ въ душата на ученика, когато последниятъ е чулъ *най-свещенитъ* думи отъ Учителя за Бога.
Какъ ученикътъ може да се отплати за всичко това, което Учителътъ е говорилъ и сторилъ за душата му?
– *Само като служи на Бога съ всичкото си сжщество!*
Само тогазъ и само така ще му се отплати. 400
- Сърдцето Сърдцето на ученика трѣбва винаги да трепти отъ *Свещения огнь на Любовта*, но никога да не изгасва. 401

- Строгъ Ученикътъ не трѣбва да се смуща-
ва *отъ лицето на Учителя си.*
Когато Учителътъ прониква прос-
транството, тогава се вижда *строгъ.*
Ученикътъ трѣбва да *схваща и*
разбира това. 402
- Езикътъ Езикътъ на ученика не трѣбва
кости да троши, а рани да *цери.* 403
- Красота Красотата на ученика трѣбва да
седи въ това – той да говори Исти-
ната!
Красотата е облѣкло на Истината. 404
- Престореностъ У ученика не трѣбва да има ни-
каква престореностъ. По това той се
отличава. Защото всичко въ него-
вия животъ е естествено. 405
- Растежъ Ученикътъ трѣбва да расте! И
като го биятъ, трѣбва да расте; и
като го милватъ, трѣбва да расте.
Ученикътъ трѣбва да расте! 406
- Воля, сърд- Задачата на ученика е трояка:
це и умъ Да развие и уякчи *волята си;*
Да облагороди и изчисти *сърдце-*
то си;
Да просвѣти и укрепи *ума си.* 407
- Любовъ и Ученикътъ като люби, придобива
чистота чистота. Любовта е сила, която се
развива само при чистотата. 408
- За ученика Ученикътъ, който много е приелъ
и не го използва, ще бжде много
битъ. 409

- Любовь, Мъдростъ, Истина Любовь, Мъдростъ и Истина – това трѣбва да бжде винаги въ душата на ученика, който обича Учителя.
Туй е висшето, което свързва ученика и Учителя. 410
- Науката за любовта *Велика е науката за Любовта!*
Любовта трѣбва да се изучава, както се изучава природата. Природата не може да се изучи само съ едно цвѣте.
Любовта има безброй форми, и всички тѣ съставляватъ едно цѣло. 411
- Бждеще Животътъ на ученика трѣбва да се простира въ бждещето.
Свтѣтъ живѣе въ настоящето. Бждещето всѣкога подразбира повдигане на съзнанието; миналото е слизане на съзнанието отъ горе на долу; а настоящето е преходно.
Великото бждеще трѣбва да прониква въ настоящето на ученика. 412
- Добритѣ ученици Най-добритѣ ученици сж тия, които вървятъ естествено; нито се забавятъ, нито прескачатъ; нито се спиратъ, нито тичатъ. *Всичко у тяхъ върви естествено.*
Въ живота имъ е отразенъ космическиятъ ритъмъ. 413

- Есенцията Ученикътъ не трѣбва да пожелава нещата *преждевременно*. Не трѣбва да пожелае да помирише силната есенция. Той не може да я издържи. Есенцията може да е толкова силна, че да произведе претѣпяване на чувствата му.
Учителътъ знае, отъ какво има нужда ученикътъ.
Последниятъ знае, че всѣко нѣщо ще дойде на времето си. 414
- Благодар- Ученикътъ трѣбва да бжде благо-
ность даренъ на това, което Учителътъ му дава и да върви напредъ.
Учителътъ никога нѣма да остави ученикътъ да се спре. Ученикътъ чувствува подкрепата, която иде *отъ Учителя, отъ цѣлото Небе*. Това го изпълва всѣки моментъ съ *благодарность и благоговение*. 415
- Естестве- Ученикътъ трѣбва най-първо да
ность развие *хармонична естественостъ* въ своя характеръ. 416
- Учение Най-важното за този, който е гла-
денъ, кое е?
Най-важното за ученика е да има *непреодолимо желание да се учи*. *Учението* е преди всичко за ученика!
Всичко друго е второстепенно заради него. Ученикътъ почва отъ семето, а свѣтътъ търси градина съ плодове. Тамъ е *разликата*. А такива градини никжде ги нѣма.

- Ученикътъ учи, за да изпълни Волята Божия! 417
- Поляризи-
ране Ученикътъ трѣбва да умѣе да се *поляризира*, а не да се демагнетизира. Той винаги обръща внимание само на положителното въ живота и съ него работи. 418
- Основни
черти Ученикътъ може да се промѣни, но у него не трѣбва да се измѣнятъ основните черти – *вложени отъ Бога въ него*. А вложеното отъ Бога въ него – *това е той*. 419
- Особеностъ
въ разви-
тието Ученикътъ не трѣбва да гледа другитѣ!
Всѣки единъ си има *свой ходъ* на развитие. Ако си рѣка, трѣбва да течешъ. Ако си дърво, трѣбва да растешъ. Ако си плодъ, трѣбва да зрѣешъ.
Всѣко нѣщо има нужда отъ развитие! 420
- Възходяща
Любовь Когато ученикътъ е боленъ, той трѣбва да развива Любовта си. Когато Любовта му стане възходяща, той ще бѣде вече здравъ. 421
- Доброто *Слѣцината* на човѣка е *Доброто!* Ученикътъ трѣбва да разработва Доброто въ себе си. Затова е пратенъ на земята. 422

- Воля за
Доброто За Доброто трѣбва воля!
 За да вървишъ нагоре, изисква се
 воля. А само при доброто се отива
 нагоре. За злото нѣма нужда отъ
 воля; ти само стѣпи въ течението, и
 то ще те повлече надолу.
 Воля трѣбва за Доброто! 423
- Еволюция За ученика еволюция значи – да
 се повдигне нагоре при условията,
 дето душата му може да расте и се
 развива правилно.
 Това е непреривенъ процесъ на
 пробуждане и освобождение.
 Ученикъ е онзи, който съзнател-
 но работи въ това направление. Той
 участвува въ колективния ходъ на
 еволюцията. 424
- Обективенъ
и субекти-
венъ умъ Обективниятъ умъ на ученика
 трѣбва да бжде развитъ тѣй, че
 да може *правилно* да констатира
 нѣщата отъ вънъ. Нищо повече.
 Субективниятъ умъ на ученика
 трѣбва да бжде развитъ тѣй, че да
 може правилно да преживява неща-
 та вжтрешно.
 Обективниятъ умъ е на фактитѣ,
 а субективниятъ – на законитѣ.
 Но и двата не сж още *умътъ на*
 принципитѣ. 425
- Пасивность Само по отношение *на Бога* умъ-
 тъ на ученика трѣбва да бжде паси-
 венъ – *да възприема.*
 Смирението поставя душата въ
 възприемателно състояние. 426

Синьо и
бъло

Ученикътъ трѣбва да внася въ себе си *Синята и Бѣлата Свѣтлина*. Тѣ ще помогнатъ за неговото духовно повдигане. Ученикътъ трѣбва да из-ползува животворното действие на разнитѣ видове лѣчи за своето повдигане.

427

Два обекта

Да се концентрира – това е нѣщо естествено за ученика. Когато въ съзнанието му влѣзнатъ два или нѣколко обекта отъ материалния и духовния свѣтъ и се преплетатъ – той се разсѣйва. Това той не трѣбва да допуска. Ученикътъ трѣбва да се концентрира само въ тая посока, въ която седи духовното напредване на *всички* души и на своята – надъ всички лични амбиции!

428

Голѣмата
паница

Има ученици, които работятъ съ малки мотики, а после искатъ голѣмата паница.

Затова Учителътъ понѣкога ще заведе ученика при мотикитѣ, самъ да си избере една мотика, и *споредъ* мотиката и паницата.

429

Да и Не

Ученикътъ трѣбва да бѣде силенъ, че да може да каже *Да* и *Не* по *принципъ*. Когато нѣщо по принципъ не бива да се приложи, да каже: *Не!* А когато трѣбва да се приложи, да каже: *Да!*

430

- Любовь и смисълъ Ученикътъ трѣбва да знае, че животъ безъ Любовь не е възможенъ. Въ Любовьта всички нѣща се осмислятъ. 431
- Любовь и умъ Само Любовьта е, която може да смекчи нѣщата, а умътъ да имъ даде цена. Мекотата е външниятъ изразъ на Любовьта. 432
- Изкуствени желанія Ученикътъ трѣбва да се пази отъ изкуствени желанія; тѣ съсипватъ. Естественитѣ желанія на душата, тѣ сж здравословни за ученика и служатъ за неговото повдигане. Естествено желание е само това, което е *съгласно съ Волята Божия* – което иде отъ Бога! Естествено желание е това, което води къмъ изобилень животъ. 433
- Съмнение Когато ученикътъ се съмнява, той се демагнитизирва и тогава изгубва тази естествена *привлекателностъ*, която е ималъ. 434
- Интуиция и умъ Ученикътъ трѣбва да бжде последователень на природата си. Нѣкои ученици, когато действуватъ по интуицията си, вѣрватъ добре, а други, когато мислятъ, вѣрватъ добре. 435
- Планътъ на Битието Ученикътъ не трѣбва да мисли, какъ ще израстне. Той само трѣбва да *учи*. Този въпросъ не влиза въ неговия планъ, а въ *Божественія Планъ* на Битието. 436

- Победа Когато ученикът побеждава, той се радва, а съ това радва и Учителя си.
Ученикът побеждава, когато призове *на помощ* силитъ на небето!
437
- Чистотата на ученика *Чистотата на ученика* съ нищо не трѣбва да се опетни. Когато той е чистъ и пази своята чистота, радва и Учителя.
438
- Доброто Ученикът, който *знае и прилага* знанието въ живота си, е *добъръ*.
Външно изявление на Любовта – това е Доброто!
439
- Жертва и Мждростъ Ученикът, който жертвува, е добъръ.
Ученикът, който е мждръ, е добъръ!
440
- Истината Ученикът, който обича Истината, е добъръ.
Тъй го нарича Учителътъ.
441
- Доброто Ученикът трѣбва да знае, че Учителътъ винаги желае *най-доброто* на ученика си. Учителътъ желае ученикътъ да издържи изпитанията и да превъзмогва изкушенията.
442
- Младостъ Който живѣе въ Любовта, той е *всѣкога младъ*.
За ученика нѣма старостъ – той живѣе въ Любовта; затова е *ученикъ*.

- Свѣтътъ не разбира Любовъта.
Който живѣе въ Любовъта, той е
всѣкога младъ! 443
- Издържане Когато ученикътъ е билъ при Учи-
теля си, после ще получи изпитания,
за да се изпита Любовъта му.
Ако ученикътъ люби, той ги из-
държа.
Любовъта *издържа* всичко! 444
- Любовъта и Мирътъ Ученикътъ ще познае, дали има
Любовъ, ако има миръ.
Ако Любовъта не може да даде
Миръ, тя не е Любовъ. 445
- Истина и Любовъ Ученикътъ трѣбва всѣкога да
действува съ Истина и Любовъ. Лю-
бовъта всѣкога оправя нѣщата. Тя е
най-възвишеното и благородното.
А Истината го освобождава. Тя
е силата, която движи човѣка по
вѣчния Пѣтъ! 446
- Истината Когато дойде ученикътъ да каже
една лъжа, нека си спомни *думитъ*
на Учителя:
Истината е наша, а лъжата – не! И
ако е ученикъ, той нѣма да излъже! 447
- Изпитъ Ученикътъ трѣбва да знае, че ни-
кога нѣма да мине *два пѣти* презъ
единъ и сѣщъ изпитъ. Затова той
трѣбва да гледа да го издържи добре.
Не го ли издържи, пропада въ този
изпитъ. Другъ изпитъ ще му се даде,
но този нѣма да се *повтори* вече. 448

- Истината Казването на Истината е една операция безъ упойка. Ученикътъ трѣбва да е готовъ да издържи Истината! Тогава той е силенъ.
Той знае, че въ своята *вѣтрешна сѣщина* Истината е винаги *блага!* 449
- Отговоръ Има въпроси, на които ученикътъ трѣбва прямо да отговори. Ако ученикътъ отговаря на тѣзи въпроси съ заобикалки, той не говори Истината.
Учительтъ *знае* Истината.
Изпитва се само ученикътъ. 450
- Сила и бла- *Силенъ* е ученикътъ, само когато
городство не прави зло. И въ това седи неговото *благородство!* 451
- Знание и Ученикътъ трѣбва да се стреми
Любовь къмъ знанието съ Любовь. Знание, придобито безъ Любовь, огрубява; а знание, придобито съ Любовь, *облагородява.*
Това е истинско знание! 452
- Миръ Ученикътъ трѣбва да бжде *тихъ всѣкога.* Не само привидно, но дълбоко въ душата си да има *миръ.*
Човѣкътъ на Мира излъчва едно неземно сияние, което внася хармония въ околнитѣ. 453
- Миръ Мирътъ говори за присѣтствието на Духа! 454

- Свещени
чувства Ученикът не трѣбва да търгува
съ своитѣ свещени чувства.
Безкористието е качество на Лю-
бовта.
Въ нея всичко е ценно. 455
- Грѣхътъ Когато грѣхътъ дойде, ученикътъ
изгубва всичко, и то моментално.
Ученикътъ е силенъ, не само ко-
гато добие богатства, но и когато
умѣе да ги запази. 456
- Любовта Ученикътъ не трѣбва да се цапа,
за да може да живѣе въ Любовта.
Единъ моментъ, изживѣнъ при
извора на Любовта, струва повече
отъ 100 царски корони. 457
- Плодове Ученикътъ трѣбва да може да се
храни и само съ *плодове*. Тѣ ще му
предадатъ *свѣтли* мисли и *чисти*
чувства. И съ това ще се развие и
волята му.
Следъ 100 години ще се измѣни
кухнята. Сега по-голѣмата частъ отъ
живота си женитѣ прекарватъ въ
кухнята. А мъжетѣ работятъ само
за храната. 458
- Ментално
поле Когато ученикътъ е въ размиш-
ление и съсрѣдоточение, той не
трѣбва да се отвлича отъ нищо, да е
въ хармония съ своитѣ мисли и да се
намира въ умственото поле. 459

- Учителът Невъзможно е *посвещение безъ
Учитель!* Необходимъ е Учителъ
за ученика. Той е, който ще му даде
едно право направление въ живота
тукъ на Земята и горе въ Невиди-
мия миръ.
Само този може да ти разкрие
Плътя, който е миналъ по него и го
познава въ всичкитъ му подробности. 460
- Страдания- Страданието на земята е *най-ве-*
то *лико*то нѣщо за ученика.
Защото чрезъ него той научава
най-добритъ уроци.
Въ страданието ученикътъ се *пов-*
дига.
Въ страданието се пробужда съз-
нанието. 461
- Обектитъ Обектътъ на ученика е *вътре* –
Богъ. И за туй нѣма спънки за пос-
тигането му; той е всѣкога доволе-
нь, защото всичко е вътре въ него.
Свѣтътъ търси своя обектъ отъ
вънъ; затова тѣхниятъ животъ е пѣ-
лень съ недоволство. 462
- Страдания Щомъ ученикътъ разбере правил-
и Истина но страданията, той ще научи *Исти-*
ната. 463
- Излишното Ученикътъ не трѣбва да желае въ
живота си повече страдания и пове-
че радости, отколкото трѣбва. Тѣ сѣ
излишни.
Страданията внасятъ повече *вла-*
га, а радостите повече *Свѣтлина* и
топлина. 464

- Страдани- Нѣма да питатъ ученика, колко
ята страдания е миналъ, но какво е нау-
 чилъ отъ тѣхъ. 465
- Познаване Ученикътъ ще познае своя Учите-
 лъ, когато издигне съзнанието си въ
Божествения свѣтъ. 466
- Търпение Търпение, ученико, ти, който се
 учишъ при менъ!
 Търпението е едно отъ *великитѣ*
качества на Бога.
 Търпение, ученико, търпение! 467
- Чистота Въ душата си ученикътъ трѣбва
 да бѣде всѣкога чистъ. Въ Новото
учение ученикътъ преди всичко
трѣбва да пази чистотата си и тая на
другитѣ. 468
- Мото: „Благодаря Ти, Господи на Любо-
 вѣта, Ти, Който ме направи *азъ да*
мога!“
 Когато ученикътъ има известни
затруднения, да каже: „Богъ е въ
менъ, и *Той прави* азъ да мога. За
Божията Любовь нѣма „не мога!“
 Богъ е Любовь!“ 469
- Две край- Ученикътъ трѣбва да се пази отъ
ности две крайности: сърдцето като из-
 стине, на ледъ става; умътъ като се
сгорещи, буря се образува.
 Сърдцето трѣбва да бѣде *топло*,
а умътъ *свѣтълъ*. 470

- Правило Ученикътъ свещено държи едно правило: Божественото не се корегира. То е *абсолютно!* При Божественото нѣма друго мнение!
Ученикътъ никога не *престѣпва* това правило! 471
- Университетъ Когато ученикътъ е при Учителя си, той е въ *университета*, а инакъ е въ училището. 472
- Любовъта Любовъта на ученика трѣбва постоянно да се пречиства, *за да се слѣе* съ Любовъта на Учителя.
Малкиятъ може да се издигне до Голѣмия само чрезъ Любовъта.
Само Любовъта прави малкитѣ нѣща велики.
Само Любовъта праща Великото при малкото!
Само Любовъта прави малкото да служи на Великото! 473
- Нѣжностъ Ученикътъ трѣбва да бжде много *нѣженъ*, да образува около себе си вълни отъ нѣжностъ, за да може да *разбере Великата Любовъ*. Тя е Божественото и *най-свещеното* нѣщо на земята.
Само Божията Любовъ е Любовъ! 474
- Излетъ Когато ученикътъ е на излетъ, хубаво е на най-голѣмата височина да си направи *молтва* и гимнастическитѣ упражнения. 475

- Безъ страхъ Когато дойде злото, то внася страхъ. Ученикътъ трѣбва да си каже: *Безъ страхъ.*
Съ това той разбира: *Богъ е по-силенъ.* 476
- Отъ Любовь Ученикътъ трѣбва да прави всичко отъ Любовь!
Всѣко нѣщо, което се прави безъ Любовь, е престѣпно.
Всичко съ Любовь! 477
- Девственостъ Ученикътъ трѣбва да бѣде девственъ. *Девствеността е качество на душата;* тя не е нѣщо външно. 478
- Хармония Ученикътъ трѣбва да е въ хармония съ *Абсолютното* и да се приближава къмъ Него съ абсолютна вѣра и безъ страхъ.
Хармонията е условие за обмѣна между него и Абсолютното. 479
- Радость Ученикътъ, който върви добре, е радостенъ.
Радостта на ученика иде *отъ вътре* като отъ единъ изворъ. Хората отъ свѣта искатъ да вдигнатъ завесата, да видятъ, отъ кѣде иде тази радостъ, но не могатъ. Тѣ я търсятъ отъ вънъ, а тамъ нѣма нищо.
Радостта на ученика *иде отъ вътре.* 480
- Растежъ Да расте Любовта ти!
Всѣки день ученикътъ трѣбва да расте въ Любовта си. 481

- Познание на Господа Това е познание на Бога: Да приемешъ и познаешъ Любовта Му. 482
- Правилно отношение Когато обичашъ нѣкого, обичашъ всичко, което Той обича.
Ученикътъ, който обича Учителя си, обича и всичкитѣ Негови нареждания! 483
- Важното Важно е за ученика да възприеме Божествената Любовъ. Тя да стане една *необходимость* за него въ живота му, да живѣе въ нея, да я има, да я диша, за да има смисълъ живота му. 484
- Източната школа На ученика отъ източната школа сж създавали изкуствени изпитания, и той ги е издържалъ; а сега на ученика не се създаватъ освенъ *естествени* изпитания, и той на реда си трѣбва много добре да ги *издържи*.
Дойде нѣкой и те нагруби; бжди герой, приближи се до него и кажи му съ Любовъ: „Пакъ ела въ моя домъ“! 485
- Съ Бога Ученикътъ трѣбва да *съзнава* живо връзката си съ Бога. Да не мисли много за последствията, а за *принципитъ*. 486
- Мълчание Когато Учителътъ говори, ученикътъ *трѣбва да мълчи*. Когато Учителътъ мълчи, ученикътъ се изпитва.
Най-приятното изкуство, което ученикътъ може да приложи най-лесно, е да мълчи и да слуша. 487

Доброто Ученикътъ трѣбва да се стреми къмъ *Доброто*. Доброто е плодъ на Любовта; Любовта е плодъ на *Духа*; а Духътъ е *изявление* на Бога! 488

Философия Философия се изисква отъ живота на ученика. Той трѣбва да умѣ да *примири* всичкитѣ противоречия. Голѣмитѣ работи сж за хората, а малкитѣ – за ученика. 489

Божественото училище Въ Божественото училище всички постѣпки на ученика трѣбва да бждатъ отмѣрени. Най-сѣкровенитѣ работи на душата *не се изявяватъ* навънъ. 490

Не веднага Учителътъ не дава веднага на ученика това, *което той иска*, а го оставя известно време да поживѣе съ тази мисълъ. Да има време и ученикътъ да изживѣе желанието си. Ако е *духовно*, то ще издържи; ако е материално, ще изчезне. 491

Устойчивостъ Най-първо ученикътъ трѣбва да бжде изпитанъ въ устойчивостъ, и тогава да му се *повѣрятъ* известни уроци. 492

Дисциплина и Свобода Ученикътъ трѣбва *самъ да си налага* дисциплина! Другояче ще бжде насилие.

Нищо въ неговия животъ не му се налага отъ насилие.

Всичко ученикътъ върши *по влтрешна свобода*! 493

Малкото Ученикътъ се изпитва въ *малкото*; щомъ той е внимателенъ въ малкото, ще получи многото. 494

Силнитѣ Силнитѣ преживявания на ученика трѣбва да бждатъ *вътрешни*, преживявания едва да проличатъ отъ вънъ. Тогава той се ползва. 495

Дълбочина Ученикътъ трѣбва да мине презъ *голъми страдания*, за да добие известна *дълбочина* въ характера си. Безъ нея той не може да устоява. Тя е необходима за характера му; тя носи *свежестъ*. Дълбочината – това е съдържанието на нѣщата, а голѣмината означава формата. Чувствата могатъ да бждатъ дълбоки, а могатъ да бждатъ и *интензивни*.
Интензивностъ – това е четвърто измѣрение вече. 496

Добриятъ Ученикътъ не трѣбва никога да критикува постѣпкитѣ на Учителя си, ако иска да бжде добъръ ученикъ. Защото Учителътъ е по-умень отъ ученика. Последниятъ трѣбва винаги да се радва на нарежданията на Учителя си и да каже: „*Това е за добро*. То е желанието на Учителя ми. Азъ ще го изпълня съ радостъ и любовъ!“ 497

Любовь Да любишъ Бога, това значи, да къмъ Бога разстелишъ нишкитѣ на чистотата по пѣтя си.

Щомъ ученикътъ възлюби Бога,
ще започне правилниятъ животъ и
винаги ще се чувствува надъ усло-
вията. 498

Благъ Днесъ Природата е по-блага, от-
колкото строга; и едното, и другото
привлича, но Благостта повече.

Благъ е само Богъ.

Милостта успокоява, а Любовта
съживява. 499

Любовта Възлюблениятъ на човѣшката
на Душата душа – това е Великото въ свѣта –
Богъ!

Намирането на Възлюбления –
това е твоето пробуждане!

Каква промяна става съ тебе! – Ти
си вече Синъ на Виделината! Чув-
ствуващъ благоуханието на хиляди
цвѣтя около тебе. Свѣтлината почва
да гали всичко онова, което Богъ
е създалъ. Снѣговетъ и ледоветъ
почватъ да се топятъ. Ти си вече въ
страната, дето Слънцето грѣе и ни-
кога не престава да грѣе. Защото
нѣма вече нощъ! Обърсани сж вече
сълзитѣ отъ очитѣ ти.

Ти ставашъ способенъ да чува-
шъ неземната музика, която пълни
всичко. И като че излиза отъ всички
скали, върхове, извори, треви, цве-
тя, дървета и звезди! Тѣ ти говоря-
тъ, и ти разбирашъ техния говоръ!
Той е молитвената имъ пѣсенъ къмъ
Великия!

Около тебе текатъ кристални
води, които даватъ безсмъртие; око-
ло тебъ дървета, които цвѣтятъ и
зрѣятъ всѣки месецъ, и листата имъ
сж за изцеление на народитѣ.

Заради Възлюбления си ти обича-
шъ всички, защото въ всички виж-
дашъ *отблъсъка на Неговата Кра-*
сота! И тѣхната любовъ къмъ тебъ е
Любовъта на твоя Възлюбленъ!

Ти не обичашъ вече, но *ти самъ*
си Любовъ, ти самъ си *Чистота*,
ти самъ си *Невинность*, ти самъ си
Свѣтлина!

Ти всичко правишъ заради Въз-
любления си!

Поглеждашъ и виждашъ, че всич-
ко е хубаво!

И казвашъ:

„Разбрахъ, че *планътъ на Битие-*
то е планъ на Любовъта!

Всичко е Любовъ! Всичко е Исти-
на!“

Това е Любовъта на душата! 500

НА РАБОТА!

Пробудената душа казва:

— Мина дългата нощ!

Дигнатъ е воалтъ отъ моитѣ очи, и азъ разбирамъ вече:

Всичко е Красота! Всичко е Радостъ!

Всичко е Чистота! Всичко е Любовь!

Азъ обичамъ всички, понеже Красотата, Радостъта, Чистотата и Любовьта сж въ тѣхъ!

Ще отида при обезвѣренитѣ, за да имъ дамъ отъ Светлината, въ която живѣя.

Ще отида при плачещитѣ, за да имъ дамъ моята Радостъ.

Ще отида при отчаянитѣ, за да ги утеша.

Ще отида при обремененитѣ, за да имъ дамъ отъ моята Любовь!

Ще отида при всички, за да имъ дамъ моя миръ!

И въ това е моята Радостъ!

Защото всички тѣ сж въ менъ, и азъ въ тѣхъ.

Азъ отивамъ да служа.

Ти ставашъ способенъ да чувашъ неземната музика, която пълни всичко. И като че излиза отъ всички скали, върхове, извори, треви,

цветя, дървета и звезди! Те ти говорятъ, и ти разбирашъ техния говоръ! Той е молитвената имъ пѣсенъ къмъ Великия!

Около тебе текатъ кристални води, които даватъ безсмъртие; около тебъ дървета, които цвятятъ и зрѣятъ всѣки месецъ, и листата имъ сж за изцеление на народитѣ.

Заради Възлюбления си ти обичашъ всички, защото въ всички виждашъ отблѣсъка на Неговата Красота! И тяхната любовъ къмъ тебъ е Любовта на твоя Възлюбленъ!

Ти не обичашъ вече, но ти самъ си Любовъ, ти самъ си Чистота, ти самъ си Невинность, ти самъ си Свѣтлина!

Ти всичко правишъ заради Възлюбления си!

Поглеждашъ и виждашъ, че всичко е хубаво!

И казвашъ:

„Разбрахъ, че планътъ на Битието е планъ на Любовта!

Всичко е Любовъ! Всичко е Истина!“

Това е Любовта на душата!

Свещените думи на Учителя и ученикът Аверуни

През 1922 г. Учителя поставя началото на новата окултна Школа на Бялото Братство. С това започва да се проявява и една нова степен на съзнание – съзнанието на ученика. При работата си с учениците от класовете на Школата Учителя постепенно пробужда в тях заложбата на това съзнание, дава им насоки и методи за развитието му, посочва им пътя на ученика като висок идеал за новия човек.

Така при отварянето на Школата се слага началото на творческия диалог между ученик и Учител. Търсец, питащ, устремен към нови хоризонти, ученикът задава въпроси, дошли от дълбините на душата му, и намира светлината на Мъдростта в думите на своя Учител. Тези думи той свещено пази и ги посява като живи семена в душата си. Така се осъществява вечният, вътрешен, мистичен диалог между Учител и ученик. Такъв характер има книгата „Свещени думи на Учителя. Привет към ученика“, съставена от Савка Керемидчиева.

Савка е родена на 27.07.1901 г. в Цариброд. На дванадесет години е, когато майка ѝ, завела я при Учителя, чува как детето ѝ ясно изрича „Учителю, искам да уча при Вас.“ Тогава то получава своята първа задача – да прочете Библията. След две години Савка отново е при Учителя и отново заявява същото свое желание. Тогава Учителя ѝ отговаря с думите: „Добре дошъл, мой верни Аверуни!“ Името

Аверуни е име-посвещение на верния ученик, преминал през прага на световите, не потънал в забравата, а запазил връзката си с Божествения Учител, будността на съзнанието си на ученик.

След години, вече студентка по философия, Савка е ученик и в Школата на Учителя. Понякога, натъквайки се на несъответствие между официалната и езотерична наука, тя търси помощта му и той я насочва към по-дълбоко и цялостно разбиране на света, чрез което да разрешава привидните противоречия. От друга страна той ѝ дава практически правила, упражнения, задачи, подпомагащи духовното ѝ израстване.

През 1921 г., заедно с Елена Андреева и Паша Тодорова, Савка започва да стенографира лекциите и беседите на Учителя. По-късно трите стенографки заживяват на „Изгрева“ в дървена барака, наречена „Парахода“.

През цялото това време Савка стриктно изпълнява задачите, дадени в Школата. Когато четем дневниците ѝ, откриваме с каква точност, прецизност и търпение се е отличавала тя. Някои от задачите са изисквали много часове напрегната, концентрирана духовна работа. Тя е записвала точно резултатите от опитите. Освен това, Савка е винаги близо до Учителя, досетлива и отзивчива е към всичко, което трябва да се направи. Появява се точно навреме, когато е нужно да стенографира или да изпълни някаква задача. Често му задава въпроси, възникнали естествено в пътя ѝ на ученик в Школата.

От дневниците и писмата на Савка разбираме, че през 1922 г. на събора на Бялото Братство в Търново, след духовно посвещение, тя е наречена Амриха, име означаващо „Любовта на душата“. По-късно, след следващо посвещение, тя е назована с името Илрах – „принадлежащ на Бога“. В дневниците на Савка се вижда, че Учителя е написвал някои от Свещените думи към ученика и се е подписвал под тях. Когато четем тези дневници, усещаме живия диалог между Учител и ученик. Тук виждаме как ученикът навлиза в света на вечните принципи и закони на Битието, как Учителя постепенно разкрива пред него духовния и Божествения свят, осветява всяка негова стъпка. С неизмерима дълбочина и тайнство е изпълнен животът на ученика Аверуни. Израз на диалога между Учител и ученик е излязлата през 1938 г. книга „Свещени думи на Учителя. Привет към ученика“, но в архива на Савка недешифрирани остават другите части от Свещените думи.

Интересна е предисторията на тази книга. Следвайки своя път, Савка е винаги близо до Учителя и често му задава въпроси, непосредствено възникнали в живота ѝ на ученик в Школата. Отговорът, даден ѝ от Учителя, тя веднага стенографира. Понякога Учителя определя и специално време, за да ѝ диктува Свещените думи, друг път това става на екскурзия, при работа, при разговор. След това Савка дешифрира, записва и подрежда отговорите. Така през 1924 г. на Рила, за Петровден, тя поднася на Учителя подготвената от нея книжка „Свещени

думи на Учителя. Привет към ученика“. Но по неизвестни причини този ѝ дар бива отхвърлен. По-късно Савка осмисля това мъчително свое преживяване като един от тежките изпити по пътя ѝ на ученик в Школата на Изгрева.

Когато през 1938 г., по инициатива на един от учениците на Изгрева, излиза от печат същата тази книга, Учителя приема това с голяма радост. Незнайно е защо отхвърлената през 1924 г. книга, сега през 1938 г. толкова много е зарадвала Учителя и държи всички да узнаят, че това е важен момент в живота на Школата. Такъв е езикът на Учителя, често той си служи със символи, използвайки живи примери и случки от живота. Навярно нещо ново се е случило в духовния свят – вероятно учениците в Школата на „Изгрева“ вече са били готови за Свещените думи на своя Учител.

Тук обаче не свършва историята на Свещените думи. В душата на ученика има още нови въпроси, диалогът с Учителя продължава. Савка внимателно записва изкристализирания в Свещени думи път на ученика, проправян и направляван от Учителя. Така се раждат новите Свещени думи, които остават недешифрирани от Савка след приключване на земния ѝ път през май 1945 г. Савка понякога е давала листчета със Свещени мисли на отделни ученици, а архива си с недешифрирани стенограми тя завещава на Борис Николов, който разчита част от тях през 1976 г. и през 1994 г. те са отпечатани от издателство „Всемир“, под редакцията на Лалка Кръстева в два тома. След това започва странстване на останалите

текстове от човек на човек, част от тях са публикувани, но с известни уговорки за автентичността им.

Ако днес със свещен трепет се докоснем до живота на ученика Аверуни, бихме могли да почувстваме кристалната му чистота, онзи непонятна всеотдайност и устрем към Бога... И тогава бихме усетили онова едва доловимо чудно благоухание, което само първото цвете на пролетта внася в този свят.

Соня Митева

Настоящото издание е изготвено по първото от 1938 г., като е запазен правописът на оригинала.

Беинса Дуно

Петър Константинов Дънов, 1864-1944

СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ

Привет към ученика

Книга първа

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2
Тел.: +359 899 282 249

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info

ISBN 978-954-744-354-9